

[441] VETENSKAPEN OM ANTAHKARANA

När vi nu skall begrunda ”initiationsprocessens tvåfaldiga liv”, vill jag fästa er uppmärksamhet på de ord som här brukas och i synnerhet deras innebörd ifråga om *initiationsprocessen*. Som vi skall se, handlar detta nämligen *icke* om lärjungens strävan att samtidigt leva den andliga världens liv och det praktiska liv som tjänandet på fysiska planet innebär, utan helt och hållet om lärjungens förberedelse för initiation och alltså om hans mentala liv och inställningar.

Detta yttrande kan anses handla om huvudsakligen två viktigare aspekter av hans mentala liv och inte om det liv som består i förhållandet mellan själen och personligheten. Det är följaktligen riktigt att se en dualitet existera i lärjungens medvetenhet och se dennas båda aspekter existera sida vid sida:

1. Det varsevaraliv, vari han uttrycker själens inställning, själens varsevara och själens medvetenhet genom personligheten *på fysiska planet*. Detta lär han sig att registrera och uttrycka *medvetet*.
2. Det intensivt privata och rent subjektiva liv, vari han – den av själen genomsyrade personligheten – inriktad på mentalplanet, alltmer förbinder:
  - a. Sitt lägre, konkreta intellekt och det högre, abstrakta intellektet.
  - b. Sig själv och sin strålgrupps mästare och sålunda utvecklar den ashramiska medvetenheten.
  - c. Sig själv och hierarkin såsom en helhet, varvid han blir allt mer varse den andliga syntes som ligger till grund för de förenade ashramerna. Han nalkas således medvetet och stadigt denna solsystemiska ashrams strålande centrum, Kristus själv, den förste initiatorn. [442]

Detta inre liv med dess tre mål som sakta uppenbaras avser väsentligen det liv han lever i förberedelse för initiation.

Det finns ingen initiation för lärjungen, förrän han börjat medvetet bygga antahkarana och därmed satt den andliga triaden och intellektet såsom den högsta aspekten i de tre världarna i ett nära inbördes samband. Senare sätter han den fysiska hjärnan i stånd att vara ett registrerande verktyg på fysiska planet, varvid han således återigen uppvisar en klar inrättning och en direkt kanal från den andliga triaden rakt igenom till hjärnan via antahkarana, som har förbundet det högre mentala och det lägre.

Detta innebär mycket arbete, mycken tolkningsförmåga och mycken visualiseringsförmåga. Jag väljer mina ord med omsorg. Denna visualisering befattar sig inte nödvändigtvis med formen och med konkreta mentala framställningar; den befattar sig med en känslighet för bilder och symboler, en känslighet som genom tolkning uttrycker den andliga förståelse som den vaknande intuitionen – den andliga triadens verktyg – förmedlar. Vad som menas med detta blir klarare, allteftersom arbetet fortskrider. För den människa, som befinner sig i början av arbetet med att bygga antahkarana, är det svårt att fatta vad visualisering betyder såsom denna ses i förhållande till en växande mottaglighet för det som ashramgruppen förmedlar till henne, för hennes framväxande vision av den gudomliga planen såsom denna existerar i verkligheten och för det som anförtros henne såsom *verkan* eller resultatet av varje successiv initiation. Jag föredrar ordet ”verkan” framför ordet ”resultat”, ty den invigde arbetar allt mer medvetet med lagen för orsak och verkan på andra plan än det fysiska. Vi använder ordet ”resultat” för att uttrycka följderna av denna stora kosmiska Lag, när de visar sig i den mänskliga evolutionens tre världar.

Det är i samband med denna ansträngning, som hon upptäcker den skapande fantasins värde, användning och ändamål. Denna skapande fantasi blir till sist allt som återstår för henne av det aktiva och intensivt starka astrala liv hon levat så många liv. Allteftersom evolutionen fortskrider blir hennes astralkropp en mekanism för förvandling, förvandlas begäret till längtan efter högre och förvandlas denna längtan själv [443] till en växande och uttrycksfull intuitiv förmåga. Att denna process är verklig bevisas i att den grundläggande egenskap framträder som alltid varit inneboende i själva begäret: själens egenskap att fantisera, uppfylla begäret och

stadigt bli en högre skapande förmåga, allteftersom begäret övergår till allt högre tillstånd och leder till allt högre förverkliganden. Denna förmåga åkallar till sist intellektets energier, och intellektet jämte fantasin blir med tiden ett stort åkallande och skapande verktyg. Det är på detta sätt den andliga triaden sätts i förbindelse med den trefaldiga personligheten.

Jag har i tidigare skrifter sagt er att astralplanet i grund och botten inte existerar såsom en del av den gudomliga planen. Det är egentligen ett alster av illusionen, av kama–manas – en illusion som mänskligheten själv skapat och som den levat i så gott som helt och hållet sedan tidigt i den atlantiska epoken. En ökande kontakt med själen har inte bara haft den verkan att den skingrar illusionens dimmor utan har också tjänat till att befästa fantasin och därigenom göra den verkligt användbar med sin överväldigande mäktiga skapande förmåga. Denna skapande energi, som när den brukas av ett inlyst intellekt (med sin tankeformbildande förmåga), använder lärjungen då för att knyta högre slags kontakter än den med själen och att i symbolisk form framställa det han blir varse genom en energilinje – antahkarana – som han stadigt och vetenskapligt skapar.

Man kan (likaledes symboliskt) säga att han vid varje initiation prövar den förbindande bron och stegvis upptäcker hur pålitligt det är som han har skapat under den andliga triadens inspiration och med hjälp av sitt intellekt i dettas tre aspekter (det abstrakta mentala, själen eller det mentalas son och det lägre, konkreta mentala), i intelligent samarbete med sin av själen genomsyrade personlighet. I de tidiga skedena av hans åkallelsearbete är den skapande fantasin det redskap han brukar. Denna möjliggör för honom redan i första början att handla *som om* han vore i stånd att så skapa. Sedan, när *som-om*-fantasins medvetenhet inte längre är [444] användbar, blir han medveten om det som han – med förhoppning och andlig förväntan – sökt skapa. Han upptäcker detta såsom ett existerande faktum och vet obestriddigt att ”tron är förhoppningens *substans*, det osynligas *bevis*”.

Byggandet av antahkarana

Den inledande undervisningen i vetenskapen om antahkarana skall vi inte här syssla med, ty den studerande finner den i boken *Education in the New Age*. Denna preliminära framställning bör man studera, innan man ägnar sig åt det mer framskridna stadium som börjar här. Låt oss nu begrunda, steg för steg, denna vetenskap, som redan visar sig vara en nyttig källa till experiment och prövning.

Människosjälen (till skillnad från själen såsom den fungerar i sitt eget rike, fri från människolivets begränsningar) är satt i fångelse och styres av de tre lägre energierna för större delen av sin erfarenhet. Sedan, på provlärjungaskapets väg, börjar själens tvåfaldiga energi att bli allt aktivare och söker människan använda sitt intellekt medvetet och uttrycka kärleksvisdom på fysiska planet. Detta är ett enkelt uttalande om alla aspiranternas mål. När de fem energierna börjar brukas, medvetet och klokt i tjänandet, upprättas en rytm mellan personligheten och själen. Det är som om ett magnetfält då bildades och dessa båda vibrerande och magnetiska enheter eller gruppenergier svängde in på varandras inflytelseområde. Detta sker bara tillfälligtvis och sällan på de tidiga stadierna. Senare inträffar det med större varaktighet, och sålunda upprättas en kontaktväg, som med tiden blir minsta motståndets linje, ”vägen för närmande på frändskapens grund”, som den ibland kallas. Så byggs den första halvan av ”bron”, antahkarana. Vid den tid tredje initiationen är genomförd, är denna väg fullbordad och kan den invigde ”övergå till högre världar som han vill, varvid han lämnar de lägre världarna långt bakom sig, eller kan han komma igen och anträda den väg som leder från mörker till ljus, från ljus till mörker och från de lägre världarna till ljusets riken.” [445]

Sålunda är de två ett och är den första större föreningen på återvändandets väg fullbordad. Därefter skall en andra etapp av vägen vandra, en etapp som leder till en andra förening, som är av ännu större betydelse, däri att den leder till fullständig frigörelse från de tre världarna. Det måste ihågkommas att själen i sin tur är en förening av tre energier, av vilka de tre lägre är avspeglingen. Den är en syntes av själva livets energi (vilken inom formernas värld visar sig såsom livsprincipen), av intuitionens eller den andliga kärlekens–visdomens eller förstå-

elsens energi (denna i astralkroppen visar sig såsom känslighet och känsla) och andligt intellekt, vars avspegling i den lägre naturen är intellektet eller intelligensens princip i formens värld. I dessa tre har vi den teosofiska litteraturens atma–buddhi–manas – denna högre trefald, som avspeglas i de tre lägre och som fokuserar sig genom själskroppen på mentalplanet högre nivåer, innan den fälls ut i inkarnation – såsom det esoteriskt kallas.

För att modernisera begreppet kan vi säga att de energier, som driver fysiska kroppen och atomens intelligenta liv, de emotionala tillstånden och intellektet, med tiden måste förenas med och förvandlas till de energier som driver själen. Dessa är det andliga intellektet, som förmedlar inlysning; den intuitiva naturen, som ger andlig förnimmelse; och det gudomliga levandeskapet.

Efter tredje initiationen bär ”vägen” framåt med hög fart och fullbordas den ”bro” som fullkomligt förbinder den högre, andliga triaden och den lägre, materiella avspeglingen. Själens tre världar och personlighetens tre världar blir till en enda värld, vari den invigde arbetar och verkar, utan att se någon skillnad mellan dem, betraktar den ena världen såsom inspirationens värld och den andra världen såsom utgörande området för tjänandet, likväl betraktar båda såsom en enda verksamhetsvärld. För dessa två världar är den subjektiva eterkroppen (eller den livskraftgivande kroppen) och den täta fysiska kroppen symbolerna på det yttre planet.

Hur skall detta överbyggande antahkarana byggas? Var [446] är de steg som lärjungen måste följa? Här behandlar jag inte provlärjungaskapets väg, där de allvarigare felen skall utmönstras och där de viktigare dygderna skall utvecklas. Mycket av den undervisning, som givits i det förflutna, har uppställt regler för odlandet av dygderna och förutsättningarna för lärjungaskapet och även nödvändigheten av självkontroll, av tolerans och osjälviskhet. Men detta är ting som hör till det elementära stadiet och skall vara självklara för de studerande. Dylika studerande skall sysselsätta sig inte bara med att lägga grunden till lärjungaskapets karaktärsdanande aspekt utan också med de krav som ställs på dem som har initiationen såsom sitt mål, krav som är svårare att fatta och att fylla.

Det är ”brobyggarnas” arbete vi skall ägna oss åt. *Låt mig till att börja med försäkra er att det verkliga byggandet av antahkarana sker först när lärjungen börjar vara avgjort fokuserad på mentala nivåer* och hans mentalmedvetenhet således fungerar intelligent och medvetet. Han måste på detta stadium börja ha en exaktare uppfattning än dittills om skillnaden mellan tänkaren, tänkandets redskap och själva tänkandet och därvid börja med tänkandets två esoteriska funktioner, vilka är:

1. Igenkännandet av och mottagligheten för IDEER.
2. Den skapande förmågan att medvetet bygga tankeformer.

Detta innebär nödvändigtvis en stark mental inställning och intellektets omorientering mot verkligheten. När lärjungen börjar fokusera sig på mentalplanet (och detta är den främsta avsikten med meditationsarbetet), börjar han arbeta i mentalmaterien och tränar sig i tankens krafter och bruk. Han uppnår ett visst mått av mental kontroll, han kan rikta det mentals sökarljus åt två håll, mot den mänskliga strävans värld och mot själsverksamhetens värld. Liksom själen banar sig en väg genom att projicera sig i en energitråd eller -ström in i de tre världarna, så begynner lärjungen att medvetet projicera sig in i de högre världarna. Hans energi går genom det kontrollerade och riktade mentala in i det högre, [447] andliga mentals värld och in i intuitionens rike. En ömsesidig aktivitet igångsätts därmed. Detta gensvar mellan det högre och det lägre mentala omtalas symboliskt i termer av ljus, och den ”belysta vägen” uppstår mellan personligheten och den andliga triaden, via själskroppen, liksom själen kom i bestämd kontakt med hjärnan via det mentala. Denna ”belysta väg” är den inlysta bron. *Den byggs genom meditation.* Den uppföres genom den ständiga strävnan att framkalla intuitionen, genom underkastelse under och lydnad för planen (vilken börjar urskiljas så snart som intuitionen och intellektet är i förbindelse med varandra) och genom ett medvetet inträde i gruppen i tjänande och med avsikten att uppgå i helheten. Alla dessa egenskaper och verksamheter bygger på den grund som lagts med god karaktär och de egenskaper som utvecklats på provlärjungaskapets väg.

Strävnan att framkalla intuitionen förutsätter riktad ockult (men inte aspirerande) meditation.

Den förutsätter en skolad intelligens, så att skiljelinjen mellan intuitiv insikt och den högre psykismens former kan klart uppfattas. Den förutsätter ett ständigt disciplinerande av intellektet, så att detta kan "hålla sig stadigt i ljuset", och utvecklandet av en odlad rätt tolkning, så att den intuitiva kunskap som erhålls sedan kan kläda sig i de rätta tankeformerna.

Här kunde också det sägas att byggandet av den bro, varigenom medvetenheten kan fungera med lätthet både i de högre världarna och i de lägre, *framför allt åstadkommes genom en bestämt riktad livstendens*, som stadigt driver människan i riktning mot de andliga verkligheternas värld, därtill vissa rörelser av planerad och till tiden noga bestämd och riktad omorientering eller fokusering. I denna sistnämnda process uppskattas de gångna månadernas eller årens *vinst* ingående, studeras *verkan* av denna vinst på det dagliga livet och i kroppens mekanism lika noggrant och göres *viljan att leva* såsom en andlig varelse medveten med en bestämdhet och beslutsamhet som leder till omedelbart framåtskridande. [448]

Byggandet av antahkarana sker alldeles säkert hos varje nitisk studerande. När arbetet utföres intelligent och med full medvetenhet om det eftersträvade målet, och när aspiranten är inte bara medveten om processen utan också vaken och aktiv i att fullborda den, går arbetet framåt med fart och byggs bron.

Det är klokt att godtaga faktum att mänskligheten nu är i stånd att inleda den bestämda processen att bygga länken eller bron mellan de olika aspekterna av människans natur, så att det i stället för differentiering råder enhet och i stället för en flyktig, flackande uppmärksamhet, riktad hit och dit på det materiella livets och de emotionala relationernas område, vi har lärt oss att styra tanken och har övervunnit splittringarna och därför kan med vilja rikta den lägre uppmärksamheten på varje sätt vi önskar. Således kan då människans alla aspekter, de andliga och de naturliga, fokuseras där det behövs.

Detta arbete med att bygga bron har delvis redan utförts. Mänskligheten har såsom helhet redan överbryggat gapet mellan den emotionala–astrala naturen och den fysiska människan. Den anmärkningen bör här göras att brobyggandet måste utföras i medvetenhetsaspekten och avser kontinuiteten i människans medvetenhet om livet i dettas alla olika aspekter. Den energi, som används vid att i medvetenheten förbinda den fysiska människan och astralkroppen, är fokuserad i solar plexus. Symboliskt talat är många i dag i färd med att bygga ut denna bro och förena intellektet med de två redan förbundna aspekterna. Denna energitråd utgår ur eller är förankrad i huvudet. Somliga människor, naturligtvis färre till antalet, är stadigt i färd med att förena själen och intellektet, vilket i sin tur är sammanlänkat med de båda andra aspekterna. När själsenergin är förenad med de andra trådarna, har den sin förankring i hjärtat. Mycket få människor, de invigda i världen, har genomfört alla de lägre synteserna och sysslar nu med att åstadkomma en ännu högre förening, nämligen med den trefaldiga verklighet som använder själen såsom sitt uttrycksmedel, liksom själen i sin tur strävar att använda sin skugga, den trefaldiga lägre människan.

Dessa särskiljanden och föreningar är formsaker, [449] symboliska talesätt, och används för att uttrycka skeenden i den värld av energier och krafter, vari människan avgjort är delaktig. Det är dessa föreningar vi avser, när vi behandlar ämnet initiation.

Det är till gagn, om vi här upprepar några uttalanden, som gjordes i en tidigare bok:

De studerande bör skola sig i att *skilja mellan sutratma och antahkarana*, mellan livstråden och medvetenhetstråden. Den ena tråden är odödlighetens grund, och den andra är kontinuitetens grund. Häri ligger en fin skillnad, som forskaren skall göra. Den ena tråden (sutatma) förenar och livar alla former, så att de bildar ett enda fungerande helt, och är bärare av viljan och avsikten hos det väsen som uttrycker sig, antingen det är människan, gud eller en kristall. Den andra tråden (antahkarana) är bärare av medvetenhetens i formen gensvar på ett sig stadigt vidgande omfång av kontakter inom den omgivande helheten. Den ena är den raka livsströmmen, obruten och oföränderlig, som symboliskt kan betraktas såsom en rak ström av levande energi, som flödar från medelpunkten till utkanten och ur källan till det yttre uttrycket eller fenomenvärldens sken. Den är *livet*. Den frambringar den individuella processen och alla formers utveckling i evolutionen.

Den är således den livets väg som når från monaden till personligheten via själen. Den är trådsjälen, och den är en och odelbar. Den förmedlar livsenergin och har sin slutliga förankring mitt i det mänskliga hjärtat och i någon central brännpunkt i alla former för det gudomligas uttryck. Intet är och intet återstår förutom livet. Medvetenhetstråden (antahkarana) är resultatet av livets och substansens förening eller av de grundenergiernas förening, vilka utgör den första differentieringen i tiden och rummet. Denna alstrar något annat, som framträder såsom en tredje gudomlig manifestation först, sedan de grundläggande dualiteternas förening ägt rum.

Livstråden, silversnöret eller sutratma är, vad människan angår, till sin natur tvåfaldig. Den egentliga livstråden [450], vilken är den ena av de två trådar som utgör sutratma, är förankrad i hjärtat, medan den andra tråden, som är bärare av medvetenhetens princip, är förankrad i huvudet. Detta vet ni redan, men jag känner att det finns behov av ständig upprepning. I evolutionscykelns arbete måste människan emellertid upprepa vad gud redan gjort. Hon måste själv skapa, både i medvetenhetens och i livets värld. Liksom en spindel spinner människan förbindande trådar och bygger sålunda broar och upprättar förbindelse med sin omgivning, varvid hon vinner erfarenhet och livsuppehälle. Spindelns symbol används ofta i gamla ockulta böcker och i Indiens heliga skrifter med avseende på denna människans verksamhet. Dessa trådar, som människan skapar, är till antalet tre, och med de två grundläggande trådar som själen skapat utgör de fem slag av energi, som gör människan till en medveten varelse.

Den trefaldiga tråd som människan skapar är förankrad i solarplexus, huvudet och hjärtat. När astralkroppen och den mentala naturen börjar fungera såsom en enhet och även själen är medvetet anknuten (glöm inte att den alltid är omedvetet anknuten), förlängs denna femfaldiga tråd – de två grundläggande och de tre mänskliga – och fortsätts till strupcentret, och när detta sker, kan människan bli en medveten skapare på fysiska planet. Från dessa tre större energilinjer kan mindre linjer stråla ut med vilja. Det är på denna kunskap, som all framtida intelligent psykisk utveckling måste byggas.

I det ovan just sagda och vad det innebär har ni en kortfattad och otillräcklig utsaga om antahkaranas vetenskap. Jag har strävat att uttrycka detta i ordalag som, visserligen symboliskt, förmedlar en allmän uppfattning till ert intellekt. Vi kan lära oss mycket genom att använda den bildskapande och visualiserande fantasin. Detta brobyggande måste ske:

1. Från den fysiska kroppen till livskrafts- eller eterkroppen. Detta är i verkligheten en förlängning av livstråden mellan hjärtat och mjälten.
2. Från den fysiska kroppen och livskraftskroppen, betraktade såsom en [451] enhet, till astral- eller emotionalvehikeln. Denna tråd utgår ur eller är förankrad i solar plexus och föres uppåt med hjälp av aspiration, tills den förankrar sig i egolotusens kärleksblad.
3. Från de fysiska och astrala vehiklarna till mentalkroppen. Den ena änden är förankrad i huvudet och den andra i egolotusens kunskapsblad, och tråden förlängs genom en viljeakt.

Den framskridna mänskligheten är i färd med att förena de tre lägre aspekterna, som vi kallar personligheten, med själva själen, genom meditation, disciplin, tjänande och riktad uppmärksamhet. När detta genomförts, har ett bestämt förhållande upprättats mellan offerandets eller viljans blad i egolotusen och centren i huvudet och hjärtat, varigenom sålunda en syntes bildats mellan medvetenheten, själen och livsprincipen. Processen att upprätta denna inbördes förening och detta inbördes förhållande samt att stärka den sålunda byggda bron fortsätter till tredje initiationen. Kraftlinjerna har då ett sådant inbördes förhållande att själen och dess uttrycksmekanism är en enhet. En högre förening och sammansmältning kan då taga vid.

Jag kanske kan ange beskaffenheten av denna process på följande vis: Jag har här och annorstädes uppgivit att själen förankrar sig i kroppen i två punkter:

1. Det finns en energitråd, som vi kallar livs- eller andeaspekten, förankrad i hjärtat. Den använder, som vi väl vet, blodströmmen såsom sitt fördelningsverktyg, och genom blodet föres livsenergin till mekanismens alla delar. Denna livsenergi för återställande kraft och samordnande energi till alla fysiska organismer och håller kroppen ”hel”.
2. Det finns en energitråd, som vi kallar medvetenhetsaspekten eller själskunskapens förståelse, förankrad i huvudets centrum. Den styr den mekanism för gensvar som vi kallar

hjärnan, och genom denna riktar den aktiviteten och inför med nervsystemets hjälp varsevara i hela kroppen. [452]

Dessa två energifaktorer, vilka människan uppfattar såsom kunskap och liv eller såsom intelligens och livsenergi, är hennes varas två poler. Den uppgift, som nu förestår för henne, är att medvetet utveckla den mellersta eller balanserande aspekten, vilken är kärleken eller *gruppförhållandet*. (Se *Education in the New Age*, sidorna 26, 27, 32, 33, 92).

Antahkaranas natur

En av de svårigheter, som är förbundna med detta studium av antahkarana, är att det arbete med antahkarana som hittills utförts har varit helt och hållet omedvetet. Därför är det så att det begrepp, människor bildar sig om detta slags skapande arbete och detta byggande av bron, först möter mycket litet gensvar från intellektet. Det är även så att vi för att uttrycka dessa ideer måste praktiskt taget skapa en ny terminologi, ty det finns inga ord som lämpar sig för att bestämma den mening vi avser. Liksom nutidens vetenskaper under de senaste fyrtio åren utvecklade en fullständig ny egen terminologi, så måste denna vetenskap utveckla sin egen särskilda vokabulär. Under tiden måste vi göra det bästa vi kan med de ord som står oss till buds.

Det andra jag vill framhålla är att be dem som studerar detta ämne att inse att de med tiden når fram till förståelse men att allt de för närvarande kan göra är att lita till det undermedvetnas oföränderliga tendens att tränga upp till medvetenhetens yta såsom en reflexaktivitet i uppriktandet av medvetenhetskontinuitet. Denna den lägre naturens reflexaktivitet motsvarar den utveckling av kontinuiteten mellan det övermedvetna och det medvetna som sker på lärjungas väg. Allt detta är en del – i tre stadier – av integreringsprocessen, som bevisar för lärjungen att allt liv (i medvetenhetshänseende) är *uppenbarelse*. Fundera på detta.

Ännu en av de svårigheter, som möter vid begründandet av dessa esoteriska vetenskaper, som handlar om det som kallas ”den medvetna utvecklingen av de gudomliga insikterna” (vilken är verkligt varsevara), är mänsklighetens inrotade vana att materialisera [453] all kunskap. Allt människan lär tillämpar hon – allteftersom århundradena går – på naturföreteelsernas och naturprocessens värld och inte på insikten om jaget, vetaren, skådaren, iakttagaren. När människan anträder vägen, måste hon därför skola sig i att använda kunskap med avseende på den medvetna, självmedvetna identiteten eller den självständiga, självinitierande individen. När hon kan göra detta, förvandlar hon kunskap till visdom.

Förut talade jag om ”kunskap–visdom”, vilka är ord som är synonyma med ”kraft–energi.” *Kunskap som brukas är kraft som yttrar sig; visdom som brukas är energi i handling*. I dessa ord har ni uttrycket för en stor andlig lag, en lag som ni gör klokt i att noga begrunda. Kunskap–kraft avser personligheten och de materiella värdenas värld. Visdom–energi uttrycker sig genom medvetenhetstråden och den skapande tråden, alltmedan de i sig själva utgör en dubbel spunnen tråd. De är (för lärjungen) en sammansmältning av det förflutna (medvetenhetstråden) och det närvarande (den skapande tråden), och tillsammans bildar de det som på återvändandets väg vanligen kallas antahkarana. Detta är inte alldeles exakt. Visdomens–energins tråd är sutratma eller livstråden, ty *sutratma* kallas i sin tur (när den är förenad med medvetenhetstråden) även *antahkarana*. Kanske det blir något klarare, om jag säger att dessa trådar visserligen existerar för evigt i tiden och rummet men att de ter sig avgränsade och åtskilda, tills människan blivit lärjunge på prov och därför börjar bli medveten om jaget och inte bara om icke-jaget. Livstråden eller sutratma finns och medvetenhetstråden – den ena förankrad i hjärtat och den andra i huvudet. Alla de förflutna århundradena igenom har människan sakta spunnit den skapande tråden i en eller annan av dess tre aspekter. Detta faktum i naturen anges av hennes skapande verksamhet under de senaste två hundra åren, så att den skapande tråden i dag är en enhet allmänt sett, vad avser mänskligheten såsom en helhet och i synnerhet den individuella lärjungen, och utgör en stark, tätt spunnen tråd på mentalplanet. [454]

Dessa tre större trådar, som i verkligheten är sex, om den skapande tråden samlas i sina beståndsdelar, utgör antahkarana. De är bärare av erfarenhet som gjorts i det förflutna och i nuet, vilket också aspiranten inser dem vara. Det är först på själva vägen, som uttrycket ”att bygga

antahkarana” blir exakt och egentligt. Det är i samband härmed, som förvirring tenderar att uppstå i den studerandes tänkande. Han glömmer att det är en rent godtycklig uppdelning, det lägre, analyserande intellektet gör, när det kallar denna energiström sutratma, en andra energiström medvetenhetstråden och en tredje energiström den skapande tråden. De är väsentligen, alla tre tillsammans, antahkarana i färd med att bildas. Det är likaledes godtyckligt att kalla den bro, lärjungen bygger från det lägre mentalplanet – via egots centrala kraftvirvel –, antahkarana. Men för att göra studiet begripligt och låta det vila på praktisk erfarenhet *definierar vi antahkarana såsom förlängningen av den trefaldiga tråden* (hittills spunnen omedvetet, genom experimenterande i livet och medvetenhetens gensvar på omgivningen) *genom den process som innebär att personlighetens tre förenade energier projiceras medvetet, drivna härtill av själen, tvärs över en hittills existerande klyfta i medvetenheten*. Två händelser kan då inträffa:

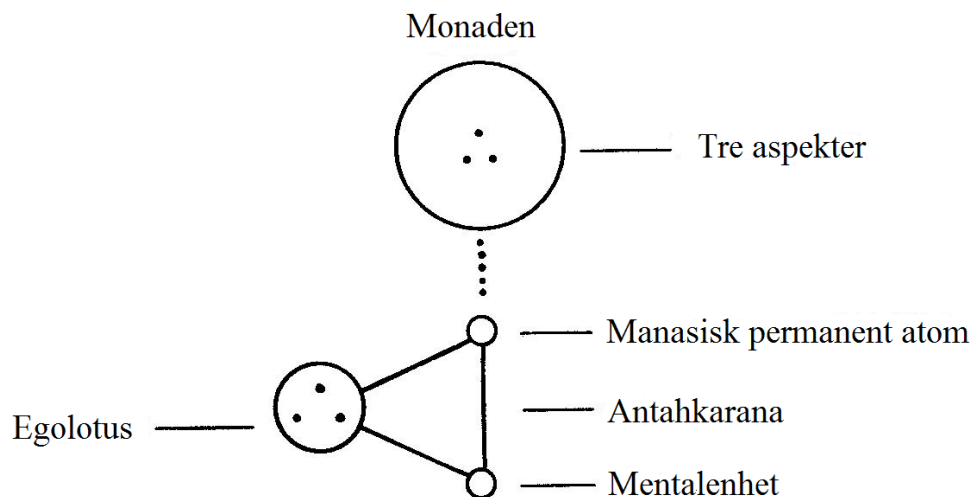
1. Magnetiskt gensvar framkallas från den andliga triaden (atma–buddhi–manas), som är monadens uttryck. En trefaldig ström av andlig energi projiceras sakta mot egolotusen och mot den lägre människan.
2. Personligheten börjar då överbrygga den klyfta som finns på dess sida mellan den manasiska permanenta atomen och mentalenheten, mellan det högre, abstrakta mentala och det lägre mentala.

Tekniskt sett och på lärjungaskapets väg kallas denna bro mellan personligheten i dess tre aspekter och monaden och dess tre aspekter för antahkarana.

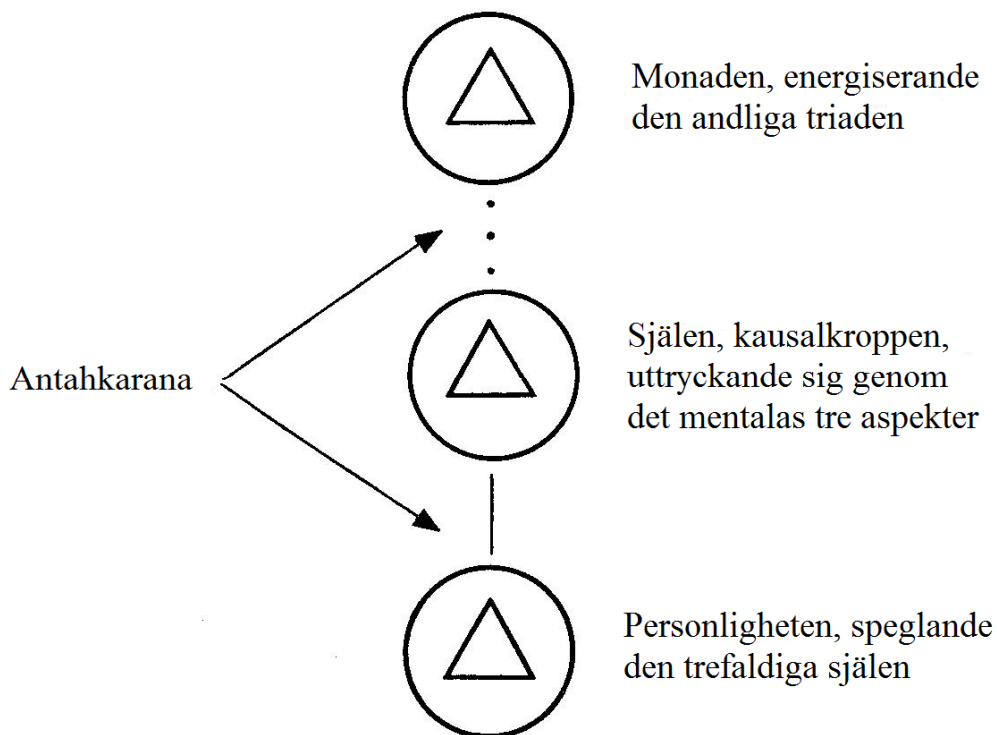
Detta antahkarana är alstret av den förenade ansträngning själen och personligheten gör, när de arbetar *tillsammans medvetet* för att åstadkomma [455] denna bro. När denna är fullt utbyggd, råder ett fullkomligt förhållande mellan monaden och dess uttryck på det fysiska planet, den invigde i yttervärlden. Tredje initiationen markerar processens fullbordan, och förhållandet mellan monaden och det lägre, personliga jaget bildar då en rak linje. Fjärde initiationen markerar den invigdes fullständiga insikt om detta förhållande. Den förmår honom att säga: ”Jag och min fader är ett.” Det är därför korsfästelsen eller den stora avsägelserna äger rum. Glöm inte att det är själen som korsfästes. Det är Kristus som ”dör”. Det är inte människan, det är inte Jesus. Kausalkroppen försvinner. Människan är *monadiskt* medveten. Själskroppen tjänar inte längre något nyttigt ändamål, den behövs inte längre. Intet mer än sutratma återstår, kännetecknad av medvetenhet – en medvetenhet som alltjämt behåller identiteten, medan den uppgått i helheten. Ett annat kännetecken är den skapande förmågan; medvetenheten kan således fokuseras med vilja på fysiska planet i en yttre kropp eller form. Denna kropp skapas av mästaren med vilja.

Men i denna uppgift, som utvecklingen, evolutionen är, måste människans intellekt förstå, analysera, formulera och särskilja. Därför är de tillfälliga differentieringarna av stor betydelse, nytta och vikt. Vi kan alltså dra slutsatsen att lärjungens uppgift består i:

1. Att bli medveten om följande situationer (om jag får använda ett dylikt ord):
  - a. Process i förening med kraft.
  - b. Status på vägen eller igenkännande av de tillgängliga kvalificerande faktorerna eller energierna.
  - c. Medvetenhetstrådens sammansmältning eller förening med den skapande tråden och med livstråden.
  - d. Skapande verksamhet. Denna är väsentlig, ty det är inte bara genom utvecklandet av den skapande förmågan i de tre världarna, som den nödvändiga brännpunkten skapas, utan detta leder också till byggandet av antahkarana, dess ”skapelse”.
2. Att bygga antahkarana mellan den andliga triaden och personligheten – med själens [456] medverkan. Dessa tre punkter av gudomlig energi kan symboliskt framställas så:

I denna enkla symbol har ni en bild av lärjungens uppgift på vägen.
Ett annat diagram kan tjäna till att klargöra:

I dessa har ni ”initiationens nia” eller nio krafters förvandling till gudomliga energier: [457]

Bron mellan det mentalas tre aspekter

Det finns en sak, som jag vill klargöra, om jag kan, ty på denna punkt råder det mycken förvirring i aspiranternas tänkande, och så är det med nödvändighet.

Låt oss således för ett ögonblick begrunda exakt var aspiranten står, när han börjar medvetet bygga antahkarana. Bakom honom sträcker sig en lång rad existenser, vilkas erfarenheter fört honom till den punkt, där han kan medvetet bedöma sitt tillstånd och i viss mån förstå hur långt han kommit i evolutionen. Han kan således försöka – i samarbete med sin stadigt vaknande och allt mer fokuserade medvetenhet – att taga nästa steg, som innebär att han antages till lärjunge. I nuet är han orienterad mot själen. Genom meditation och den

mystiska upplevelsen har han då och då kontakt med själen, och detta händer allt oftare. Han blir i någon mån kreativ på fysiska planet både i sitt tänkande och i sitt handlande. Ibland, om än sällan, upplever han en äkta intuition. Denna upplevelse av intuition tjänar att förankra den ”första tunna tråd som vävaren spinner i fohatisk strävan”, såsom *Den gamla kommentaren* uttrycker det. Den är den första linan, utsänd från den andliga triaden till gensvar på utflödet från personligheten, och den är resultatet av den växande magnetiska styrka som innehas av båda dessa aspekter av monaden i manifestationen.

Det är uppenbart för er att personligheten, när den andligen blir tillräckligt magnetiserad, utsänder sin ton eller sitt ljud, som väcker gensvar hos själen på dennas eget plan. Senare utövar personlighetens ton och själens ton i samklang en avgjort attraherande inverkan på den andliga triaden. Denna andliga triad har i sin tur utövat en tilltagande magnetisk inverkan på personligheten. Detta börjar vid tiden för den första *medvetna* kontakten med själen. På detta tidiga stadium överföres triadens gensvar nödvändigtvis via sutratma och framkallar ofrånkomligen huvudcentrets uppvaknande. Det är därför hjärtats lära börjar ersätta ögats lära. [458] Hjärtats lära härskar över den ockulta utvecklingen, ögats lära – som är seendets ögas lära – härskar över den mystiska upplevelsen. Hjärtats lära bygger på själens universella natur, betingad av monaden, den enda, och inbegriper verkligheten. Ögats lära bygger på det förhållande av tvåfald som råder mellan själ och personlighet. Den innefattar andliga förhållanden, men inställningen av dualism eller erkännandet av polära motsatser är inneboende i den. Detta är viktiga punkter att minnas, när denna nya vetenskap blir allmännare känd.

Aspiranten når till sist fram till den punkt, där de tre trådarna – livstråden, medvetenhetstråden och den skapande tråden – fokuseras, inses vara energiströmmar och avsiktligt används av den aspirerande lärjungen på *lägre mentalplanet*. Det är där som han, esoteriskt talat, ”fattar posto och, när han blickar uppåt, ser skönhetens, kärlekens och framtidsvisionens förlovade land”.

Det finns dock en *klyfta i medvetenheten*, om än inte i själva verket. Den sutratmiska energi-strängen överbryggas klyftan och upprättar en tunn förbindelse mellan monaden, själen och personligheten. Men medvetenhetstråden sträcker sig bara från själen till personligheten – i involutiv mening. I evolutiv mening finns det bara mycket ringa *medvetet varsevara* mellan själen och personligheten, sett från personligheten på evolutionens båge på återvändandets väg. En människas hela strävan är att bli medveten om själen och förvandla sin medvetenhet till själens medvetenhet, alltmedan hon behåller personlighetens medvetenhet. Medan själen och personligheten blir allt starkare sammansmälta, blir den skapande tråden allt aktivare, och därmed blir de tre trådarna stadigt allt tätare sammanspunna och förhärskande, och aspiranten är då redo att överbrygga klyftan och förena den andliga triaden och personligheten genom själen. Detta innefattar en ansträngning direkt inriktad på gudomligt skapande arbete. Nyckeln till att förstå detta ligger kanske i tanken att förhållandet mellan själen och personligheten hittills stadigt drivits framåt huvudsakligen av själen, då den stimulerat personligheten [459] till strävan, vision och expansion, medan det nu, på detta stadium, är den integrerade och i snabb utveckling stadda personligheten, som blir medvetet aktiv och (samstämd med själen) börjar bygga antakarana – en förening av de tre trådarna och ett utsändande av dem på mentalplanets ”högre, större vidder”, tills det abstrakta mentala och det lägre, konkreta mentala förbinds med den trefaldiga linan.

Det är denna process våra studier avser. Tidigare erfarenheter vad gäller de tre trådarna betraktas logiskt såsom normala skeenden. Människan står nu fast och håller intellektet stadigt i ljuset. Hon har viss kunskap om meditation, mycken hängivenhet och även insikt om nästa steg. Kunskapen om processen blir stegvis klarare, en växande själskontakt upprättas, det förekommer då och då glimtar av intuitiv förnimmelse från triaden. Alla dessa insikter är inte förhanden hos varje lärjunge; några är det, andra inte. Jag söker ge en allmän bild. Lärjungen måste själv utarbeta den individuella tillämpningen och det framtida förverkligandet i erfarenhetens hårda skola.

Det mål, den genomsnittlige lärjungen arbetat mot i det förflutna, har varit själskontakt, som till sist lett fram till det som kallats ”upptagande i hierarkin”. Som belöning för sin

strävan har lärjungen antagits i någon mästares ashram, fått ökade tillfällen att tjäna i världen och även genomgå vissa initiationer. Det mål, högre lärjungar arbetar mot, omfattar inte bara att såsom främsta syfte nå själskontakt (ty denna har i viss mån uppnåtts) utan också att bygga bron från personligheten till den andliga triaden för att därefter nå monadisk insikt och såsom invigd antråda den högre evolutionens väg i sina olika grenar och med sina olika mål och syften. Det som särskilt utmärker (jag sade inte ”skiljer” och vill att ni märker detta) vardera av de två vägarna kan ses i följande förtecknade jämförelser:

Begär – aspiration	Intellekt – projektion
Första och andra initiationerna	Tredje och fjärde initiationerna
Universell kärlek och intuition	Universell vilja och universellt intellekt [460]
Ljusets väg	Den högre evolutionens väg
Kontaktpunkten	Antahkarana eller bron
Planen	Ändamålet
Egolotusens tre bladkretsar	Den andliga triaden
Hierarkin	Shamballa
Mästarens ashram	Rådskammaren
De sju vägarna	De sju vägarna

I verkligheten har ni här två huvudsakliga vägar att nalkas gud eller den gudomliga helheten, två vägar som vid femte initiationen löper samman till en enda väg, som i sig förenar alla vägar. Glöm ej ett uttalande jag flera gånger gjort, att de fyra mindre strålarna med tiden måste uppgå i den tredje strålen och att alla fem slutligen måste uppgå i andra och första strålarna. Beakta även att alla dessa strålar eller tillvarosätt är aspekter eller understrålar av andra *kosmiska* strålen, kärlekens och eldens stråle.

Här vill jag också påpeka några ytterligare förhållanden. Ni vet att det på mentalplanet finns tre aspekter av intellektet eller tre brännpunkter för mental uppfattning och aktivitet:

1. *Det lägre, konkreta mentala.* Detta uttrycker sig fullständigast genom femte strålen, konkreta vetenskapens stråle, som avspeglar den lägre sidan av gudomens viljeaspekt och inom sig sammanfattar all kunskap liksom även det egoiska minnet. Detta lägre, konkreta mentala har samband med egolotusens kunskapsblad och är i stånd att taga emot uttalad inlysning av själen, varvid det med tiden visar sig vara själens sökarljus. Det kan bringas under kontroll genom koncentrationens processer. Det är obeständigt i tid och rum. Genom medvetet, skapande arbete kan det sättas i samband med den manasiska permanenta atomen eller det abstrakta mentala.

2. *Det mentalas son.* Detta är själva själen, styrd av alla sju strålarnas andra aspekt – ett faktum jag allvarligt ber er att lägga på minnet. Den avspeglar den lägre sidan av gudomens kärleksaspekt och sammanfattar i sig resultatet av all samlad kunskap, som är visdom, inlyst [461] med intuitionens ljus. Ett annat sätt att uttrycka detta är att beskriva den såsom kärlek, som betjänar sig av erfarenhet och kunskap. Den når sitt fullaste uttryck genom kärleksbladen av sitt inneboende vara. Genom trofast och hängivet tjänande förverkligar den gudomens plan i det mänskliga handlandets tre världar. Den hänger således samman med den andliga triadens andra aspekt och drivs genom meditation till fungerande aktivitet. Då styr och använder den för sina egna andliga syften den helgade personligheten medelst det inlysta mentala, såsom ovan angavs. Den är evig i tiden och rummet.

3. *Det abstrakta mentala.* Detta uppenbarar sig fullständigast under första strålens, viljans eller maktens stråles inflytande och avspeglar gudomens viljas eller den atmiska principens högre aspekt. Såsom fullt utvecklat sammanfattar det i sig gudomens avsikt och blir således ansvarigt för planens framväxande. Det skänker viljebladen energi, tills själens eviga liv upp-tas i det som varken är obeständigt eller evigt utan ändlöst, gränslöst och okänt. Det drivs till medveten verksamhet genom byggandet av antahkarana. Denna ”strålande regnbågsbro” förenar den inlysta personligheten, fokuserad i mentalkroppen, driven av själens kärlek, med monaden eller med det enda livet, och sätter därmed den gudomlige sig manifesterande gud-sonen i stånd att uttrycka innebörden av orden: Gud är kärlek och gud är en förtärande eld.

Denna eld, som har sin energi av kärleken, har bränt upp alla personlighetens egenskaper, så att den lämnat blott ett renat redskap kvar, färgat av själens stråle och icke längre i behov av en själskroppens existens. Personligheten har vid denna tid fullständigt upptagit själen eller, för att kanske uttrycka det exaktare, både själen och personligheten har smält samman och förenats till ett enda redskap för det enda livets bruk.

Detta är blott en bild eller symboliska ord, som vi här brukar för att uttrycka det mål som förenar den materiella och den andliga evolutionen, när den föres till sin fullbordan – för denna världscykel – genom utvecklandet av intellektets tre aspekter på [462] mentalplanet. Vad detta innebär i kosmisk mening undgår er inte, men det gagnar oss inte att dröja vid det. Medan denna process föres framåt, framträder den gudomliga manifestationens tre stora aspekter på det världsliga livets och på fysiska planets skådeplats. Dessa är mänskligheten, hierarkin och Shamballa.

Mänskligheten är redan det dominerande naturriket. Att hierarkin finns och att dess framträdande i det fysiska är nära förestående blir ett välkänt faktum för allt fler människor och i dag för flera hundra tusen. När hierarkin senare framträder och erkänns, gör detta det möjligt att vidtaga de nödvändiga förberedelser som till sist skall leda till att världens herre exoteriskt härskar, sedan han framträtt ur den avskildhet i Shamballa han i långa tider övat, och visar sig i det yttre i slutet av denna världscykel.

Detta är den breda och nödvändiga bilden, som jag framställt för att ange grunden för och ge kraft åt den mänskliga evolutionens nästa stadium.

Det jag söker framhålla är att det är först när aspiranten bestämt fattar posto på mentalplanet och i allt ökande mån håller sitt "varsevaras fokus" där, som det blir möjligt för honom att göra verkligt framsteg i arbetet med att bygga den gudomliga bron, arbetet med invokation och upprättandet av en medveten förbindelse mellan triaden, själen och personligheten. Det tidsskede, som omfattas av det medvetna byggandet av antahkarana, är det som sträcker sig från provlärjungaskapets slutstadier till tredje initiationen.

När man betraktar denna process, är det på de tidiga stadierna nödvändigt att igenkänna intellektets tre aspekter, såsom de kommer till uttryck på mentalplanet och alstrar de olika medvetenhetstillstånden på detta plan. Här är det intressant märka att människan, sedan hon väl nått det utvecklade mänskliga stadiet (är integrerad, aspirerande, orienterad och hängiven), står fast på mentalplanets lägre nivåer. Hon har då att göra med detta plans sju underplan med dessas motsvarande medvetenhetstillstånd. Hon inträder därför i en ny cykel – denna gång utrustad med full självmedvetenhet – där hon har sju tillstånd av mentalt varsevara [463] att utveckla. Dessa är alla medfödda eller inneboende i henne och leder alla (sedan de bemästrats) till någon av de sju större initiationerna. Dessa sju medvetenhetstillstånd är – begynnande från det första eller lägsta:

Mentalplanet

1. Lägre mentalt varsevara. Utvecklandet av verklig mental förnimmelse.
2. Självsvarsevara eller själsförnimmelse. Detta är inte personlighetens förnimmelse av själen utan själens egen registrering av det som själen förnimmer. Detta registreras senare av det lägre mentala. Denna själsförnimmelse är således omkastningen av den vanliga mentala inställningen
3. Högre, abstrakt varsevara. Intuitionens utveckling och det lägre mentalas uppfattning av intuitionsprocessen.

Buddhiska planet

4. Ihållande, medvetet andligt varsevara. Detta är den fulla medvetenheten på den buddhiska nivån eller intuitionens nivå. Detta är den insiktsfulla medvetenhet som är hierarkins mest utmärkande kännetecken. Människans livsfokus övergår till det buddhiska planet. Detta är det fjärde eller mellersta medvetenhetstillståndet.

Atmiska planet

5. Den andliga viljans medvetenhet såsom den uttrycks och erfars på atmiska nivåer eller på den gudomliga manifestationens tredje plan. Det är föga jag kan säga om detta tillstånd av

varsevara. Om dess tillstånd av nirvaniskt varsevara kan den genomsnittlige lärjungen inte ha så mycken uppfattning.

Monadiska planet

6. Det inklusiva varsevara monaden har på sitt eget plan, det andra planet för vårt planetariska och solsystemiska liv.

Logoiska planet

7. Gudomlig medvetenhet. Denna är det helas varsevara på vår planetariska manifestations högsta plan. Denna är också en aspekt av solsystemiskt varsevara på samma plan.

När vi strävar att nå fram till någon uppfattning, om än en oklar sådan, om det arbete som skall utföras vid byggandet av antahkarana, kan det vara klokt att såsom ett första steg begrundas karaktären [464] av den substans, varav ”bron av skinande mentalstoff” måste byggas av den medvetne aspiranten. Den österländska termen för detta ”mentalstoff” är *chitta*. Det föreligger i tre slag av substans, alla i grunden lika men alla olika kvalificerade eller betingade. Det är en grundläggande lag i detta solsystem och således i vårt planetariska livs erfarenhet att den substans, varigenom gudomen (i tid och rum) uttrycker sig är karmiskt betingad. Den är genomsyrad av de egenskaper och aspekter som är produkten av tidigare manifestationer av det väsen, vari vi lever och rör oss och har vår varelse. Detta är det grundläggande faktum som ligger bakom det uttryck för denna treenighet eller detta tretal av aspekter som alla världsreligionerna gjort oss bekanta med. Denna treenighet är som följer:

1. <i>Fadersaspekten</i>	Detta är den underliggande gudsplanen.
Viljeaspekten.	Varats väsentliga orsak.
Ändamålet.	Livsändamålet, som driver evolutionen.
	Det syntetiska ljudets ton.

Använder sutratma

2. <i>Sonsaspekten</i>	Känslighetens egenskap.
Kärleksaspekten.	Förbundenhetens natur.
Visdom. Förståelse.	Evolutionens metod.
Medvetenhet. Själ.	Det attraherande ljudets ton.

Använder medvetenhetstråden

3. <i>Modersaspekten</i>	Substansens intelligens.
Intelligensaspekten.	Formens natur.
Den helige ande.	Gensvaret på evolutionen.
	Naturens ton.

Utvecklar den skapande tråden

Mentalplanet, vilket måste överbryggas, är liksom en stor ström av medvetenhet eller av medveten substans, och tvärs över denna ström måste antahkarana byggas. Detta är det begrepp som ligger bakom denna undervisning och bakom symbolismen om vägen. Innan en människa kan vandra vägen, måste hon själv bli denna väg. Av sitt eget livs substans måste hon bygga denna regnbågsbro, denna belysta väg. Hon spinner den och förankrar den, liksom en spindel spinner en tråd [465], längs vilken den kan färdas. Var och en av hennes tre gudomliga aspekter lämnar sitt bidrag till denna bro, och tiden för dess byggande anges, när hennes lägre natur:

1. Blir målinriktad, reglerad och skapande.
2. Uppfattar och reagerar på själens kontakt och kontroll.
3. Är mottaglig för det första intrycket från monaden. Tecken på denna mottaglighet visar sig, där det råder:
  - a. Underkastelse under ”guds vilja” eller den större helhetens vilja.
  - b. Utveckling av den inre andliga viljan, som övervinner alla hinder.
  - c. Samverkan med hierarkins ändamål, guds tolkande vilja såsom uttryckt i kärlek.

Jag har uppräknat dessa tre gensvar på totaliteten av de gudomliga aspekterna, eftersom de sammanhänger med antahkarana och måste bli definierade och betingade på mentalplanet. Det är där de finns och uttrycker sig i substansen:

1. Det lägre, konkreta mentala.
Det mottagliga sunda förnuftet.
Den högsta aspekten av formnaturen.
Avspeglingen av atma, den andliga viljan.
Strupcentret.
Kunskap.
2. Det individualiserade mentala.
Själens eller det andliga egot.
Den mellersta principen. Buddhi–manas.
Monadens avspegling i mental substans.
Andlig kärlek–visdom.
Hjärtcentret.
Kärlek.
3. Det högre, abstrakta mentala.
Överföraren av buddhi.
Den gudomliga naturens avspegling.
Intuitiv kärlek, förståelse, inklusivitet.
Huvudcentret.
Offervilja. [466]

Det finns nödvändigtvis andra sätt att ordna dessa aspekter i manifestationen, men den ovan gjorda uppställningen tjänar till att ange förhållandet mellan monaden, själen och personligheten, när de uttrycker sig genom vissa fokuseringsställen eller kraftpunkter *på mentalplanet*.

I mänskligheten är emellertid den viktigaste insikt, som skall nås på nuvarande ståndpunkt i den mänskliga evolutionen, den om nödvändigheten av att upprätta ett medvetet och effektivt förhållande mellan den andliga triaden, själen på sitt eget plan och personligheten i sin trefaldiga natur. Detta göres *genom personlighetens skapande arbete, triadens magnetiska kraft och själens medvetna verksamhet, varvid den trefaldiga tråden används*.

Ni kan således förstå varför esoteriker lägger så stor vikt vid sammansmältning, enhet eller förening. Först när lärjungen intelligent förstår denna, kan han börja väva trådarna till en bro av ljus, som till sist blir den belysta väg, på vilken han kan övergå till varats högre världar. Sålunda befriar han sig från de tre världarna. Det är – i denna världsepok – främst en fråga om sammansmältning och uttryck (i full dagsmedvetenhet) av tre huvudsakliga medvetenhetstillstånd:

1. *Shamballamedvetenheten*.
Varsevara om livets enhet och ändamål.
Igenkännande av och samverkan med planen.
Vilja. Riktning. Enhet.
Triadens inflytande.
2. *Den hierarkiska medvetenheten*.
Varsevara om jaget, om själen.
Igenkännande av och samarbete med det gudomliga.
Kärlek. Attraktion. Relation.
Själens inflytande.
3. *Den mänskliga medvetenheten*.
Varsevara om själen i formen.
Erkännande av och samarbete med själen.
Intelligens. Handling. Uttryck.
Den helgade personlighetens inflytande.

Den människa, som slutligen bygger antahkarana tvärs över mentalplanet, [467] förbinder dessa tre gudomliga aspekter eller upprättar ett samband mellan dem, så att de steg för steg vid varje initiation förenas allt tätare till ett enda gudomligt uttryck i full och utstrålade manifestation. Med andra ord vandrar lärjungen återvändandets väg, bygger antahkarana, färdas över den belysta vägen och når den frihet livets väg skänker.

Det är väsentligt att de studerande fattar det djupt esoteriska faktum att detta antahkarana byggs med en medveten ansträngning *inom själva medvetenheten* och inte bara genom försök att vara god eller visa god vilja eller framvisa egenskaper såsom osjälviskhet och längtan efter något högre. Många esoteriker synes betrakta vandrandet av vägen såsom den medvetna strävan att övervinna den lägre naturen och rätt liv och rätt tänkande, kärlek och intelligent förståelse såsom livsuttryck. Det är allt detta, men *det är också något långt mera*. God karaktär och längtan efter det goda och andliga är grundläggande och väsentliga. Men dessa egenskaper tas för givna av den mästare som skolar en lärjunge. Att grundlägga, igenkänna och utveckla dem är mål på provlärjungaskapets väg.

Men att bygga antahkarana är att sammanbinda de tre gudomliga aspekterna. Detta innebär intensiv mental aktivitet, förutsätter fantasi- och visualiseringsförmåga, därtill ett dramatiskt försök att bygga den belysta vägen i mental substans. Denna mentala substans är – såsom vi sett – av tre kvaliteter eller naturer, och bron av levande ljus är en sammansatt skapelse, som i sig har:

1. Kraft, som fokuseras och projiceras från personlighetens samlade och förenade krafter.
2. Energi, som hämtas från den egoiska kroppen med en medveten ansträngning.
3. Energi, som tages från den andliga triaden.

Det är emellertid väsentligen en aktivitet av den integrerade och hängivna personligheten. Esoteriker får ej intaga den ståndpunkten att allt de behöver göra är att passivt vänta på någon själsaktivitet, som automatiskt skall ske efter att ett visst mått av kontakt med själen erhållits och att följaktligen denna aktivitet med tiden skall frammana gensvar [468] från både personlighetens och triadens sida. Så är *icke* fallet. Arbetet med att bygga antahkarana är först och främst en aktivitet av personligheten, som därvid får hjälp av själen. Detta framkallar med tiden en reaktion från triaden. Det är alldeles för mycken tröghet, som aspiranter visar vid denna tid.

Man kan betrakta denna sak också ur en annan synvinkel. Personligheten är i färd med att börja förvandla kunskap till visdom, och när detta sker, är personlighetens fokus på mentalplanet, eftersom förvandlingsprocessen (med dess stadier av förståelse, analys, igenkännande och tillämpning) i grund och botten är en mental process. Också personligheten börjar begripa vad kärlek betyder och att tolka den såsom gruppens väl, inte såsom det personliga jagets väl, inte såsom begär eller ens såsom aspiration. Verklig kärlek förstås rätt först av den andligt inriktade mentala typen. Också personligheten når insikten att det i verkligheten inte finns något offer. Offer är vanligen endast hämmandet av den lägre naturens begär, något som aspiranten villigt utstår men – i detta skede – en misstolkning och en begränsning. Offer är egentligen fullständig överensstämmelse med guds vilja, eftersom människans andliga vilja och den gudomliga viljan (såsom hon uppfattar den i planen) är hennes vilja. Det råder en växande identifiering i ändamålet. Egenvilja, begär och de intelligenta aktiviteterna, som drivs av dubbelt motiv, betraktas därför såsom blott de lägre uttrycken för de tre gudomliga aspekterna, varför strävan blir att uttrycka dessa såsom hörande till själen och inte som hittills skett såsom hörande till en hängiven och rätt inriktad personlighet. Detta blir i verklig mening möjligt först, när livsfokus är i mentalvehikeln och såväl huvudet som hjärtat blir aktiva. I denna process ses karaktärsdaningens stadier såsom väsentliga och effektiva och genomgås villigt och medvetet. Men när dessa den goda karaktärens och intelligenta aktivitetens grundvalar är stadigt lagda, måste något ännu högre och mer subtilt uppföras på underbyggnaden.

Kunskap–visdom måste ersättas av intuitiv [469] förståelse. Denna är i själva verket inklusiv delaktighet i gudomens skapande verksamhet. Den gudomliga idén måste bli det möjliga idealet, och detta ideal måste utvecklas och manifesteras i substansen på fysiska planet. Den skapande tråden, som nu är i någon mån färdig, måste förmås att medvetet fungera och verka.

Begär-kärlek måste tolkas såsom gudomlig attraktion innefattande rätta bruket eller missbruket av energier och krafter. Denna process sätter lärjungen i förbindelse med gudomen såsom en steg för steg uppenbarad helhet. Genom den magnetiska utvecklingen av dess egen natur kommer delen gradvis i kontakt med allt som ÄR. Lärjungen blir varse denna helhet i allt livligare medvetenhetsexpansioner, vilka leder till initiation, förverkligande och identifikation. Detta är initiationens tre stadier.

I samverkan med den skapande tråden och livstråden vaknar medvetenhetstråden till en fullt medveten process av deltagande i den gudomliga skapande planen – en plan som har kärleken till drivkraft och genomföres intelligent.

Riktande-vilja (vilka är ord som beskriver den inriktning som åstadkoms genom förståelsen av de två processerna kunskap-visdom och begär-kärlek) måste leda till att personligheten och själen smälter samman och förenas och slutligen riktas mot den andliga triadens frihet, varefter det medvetna försöket att använda dessa tre energier resulterar i att antahkarana skapas på mentalplanet. Märk att jag framhäver orden ”riktande” och ”försök” avseende detta tidiga stadium av processen. De anger blott den invigdes slutliga kontroll av substansen.

Ett av de tecken, som tyder på att en människa inte längre befinner sig på provlärjungaskapets väg, är att hon lämnar längtans och hängivelsens rike och inträder i *fokuserade viljans* värld. Ännu ett tecken är att hon börjar tolka livet såsom energi och krafter och inte såsom egenskaper och begär. Detta betecknar ett avgjort framsteg. Det är hos dagens lärjungar ett alltför ringa bruk av den andliga viljan såsom resultat av rätt inriktning. [470]

I framtiden kommer denna vetenskap om antahkarana och dess lägre motsvarighet, vetenskapen om samhällsutvecklingen (som är det gemensamma eller förenade antahkarana hos mänskligheten såsom helhet), att vara känd såsom invokationens och evokationens vetenskap. Den är i själva verket vetenskapen om magnetisk kontakt, vari det rätta förhållandet åstadkommes genom ömsesidig invokation, som frambringar en svarsprocess, en evokationsprocess. Det är denna vetenskap, som ligger bakom allt medvetet uppväckande av centren och deras ömsesidiga förhållande. Den ligger bakom samförståndet två människor emellan, två grupper och slutligen två nationer emellan. Det är denna invokation och den följande evokationen, vilka till sist förbinder själen med personligheten och själen med monaden. Den är det enastående målet för mänsklighetens vädjan till gud, till hierarkin och till de andliga makterna i kosmos, oavsett vid vilket namn man kallar dem. Vädjan går ut. Mänsklighetens invokation, åkallelse, kan och skall och måste framkalla gensvar från den andliga hierarkin och medföra den första framvisningen i stor skala av denna nya esoteriska vetenskap – esoterisk, eftersom den bygger på ljudet. Därav bruket av O.M. På denna vetenskap kan jag inte här ingå; vi måste begränsa vår uppmärksamhet till vårt ämne, vilket är vetenskapen om antahkarana.

Bron såsom redskapet för inrätning

Ordet ”inrätning” brukas mycket i nutida esoterisk skolning. Jag vill framhålla att aspiranten, när han gör sin inrätning, genomför endast första stadiet av sin förverkligandeprocess, konstaterar i sin egen medvetenhet faktum att han till sitt väsen är en *dualism*. Jag vill framhålla också att det avgörande skedet i denna process uppnås först, när skillnaden mellan den integrerade och kraftfulla personligheten och själen är tydligt bestämd och insedd. Det är en ockult truism att säga att *aspiranten* betecknas med $\cdot\cdot$ eller trefalden, *lärjungen* med $\odot$ eller den insedda dualiteten och den *invigde* med $\circ$ eller enheten. Märk även att dualitetens symbol för den utvecklade mänskligheten är $\ominus$, vari den högre naturens åtskillnad från den lägre avbildas. I lärjungens fall är den $\odot$ och visar ”vägen tvärs igenom” eller den [471] rakknivvassa vägen mellan motsatsparen, den väg som senare bildar antahkarana. I sin enkelhet uttrycker dessa symboler viktiga sanningar och förmedlar dessa till det upplysta intellektet.

I relativ mening och med avseende på mentalmedvetenheten finns insikten om dualitet endast i de tre världarna och på mentalplanet. När tredje initiationen genomgås, erfares icke och finnes icke längre de lägre motsatsparens makt. En befriad medvetenhet och ett oinskränkt varsevara – oinskränkt vad gäller den invigde, då han rör sig inom planetlogos' inflytelsesfär (ehuru icke

oinskränkt vad gäller det större liv, som rör sig inom andra och ännu större, bestämda gränser) – både förstås och uttryckes. Inom den planetariska begränsningssfären rör sig den invigde fritt och vet ej av någon skranka i medvetenheten. Det är därför de planetariska och solsystemiska planens högre nivåer kallas formlösa. Det är denna $\text{\textcircled{D}}$, som är den riktiga symbolen för inrättning, eftersom den innefattar dualiteten men samtidigt anger vägen genom det som kallas ”begränsningens murar”.

De studerande torde göra klokt i att begrunda byggandet av antahkarana såsom ett *utsträckande i medvetenheten*. Detta utsträckande är den första bestämda ansträngning individen gör på vägen för att införa det monadiska inflytandet med fullt varsevara och slutligen direkt. Denna process utgör den individuella parallellen till det nuvarande inflödet av kraft från Shamballa, om vilket jag annorstädes talat. Detta högsta energicentrum på vår planet övar nu en bestämd inverkan på det centrum vi kallar mänskligheten. Detta åvägbringas genom direkt inrättning och inte via hierarkin, såsom hittills varit fallet. När det individuella antahkarana framgångsrikt påbörjats och det finns om så blott en tunn tråd av levande energi, som förbinder den trefaldiga personligheten och den andliga triaden, blir inflödet av viljeenergi möjligt. På de tidiga stadierna kan detta bli högst farligt, när det inte balanseras av själens kärleksenergi. Av det trefaldiga antahkarana går bara en tråd genom egolotusen. [472] De båda andra trådarna förbinder sig direkt med triaden och därifrån slutligen med monaden, källan till triadens liv. Detta gäller individen och mänskligheten såsom helhet, och verkningarna av denna inrättning kan ses framträda i världen vid denna tid.

Detta ganska oväntade gensvar har gjort det nödvändigt att hierarkin mycket ökar sin aktivitet för att balansera verkningarna av varje alltför tidigt inflöde av viljekraften. Efter tredje initiationen, när själskroppen, kausalkroppen, börjar upplösas, kan förbindelse- eller anknytningslinjen vara rak och är det också. Det är då den invigde ”står i havet av kärlek, och denna kärlek strömmar genom honom. Hans vilja är kärlek, och han kan tryggt arbeta, ty den gudomliga kärleken färgar all hans vilja, och han kan vist tjäna.” Kärleken och intelligensen blir då viljans tjänare. Själsenergin och personlighetskraften bidrar till monadens erfarenhet i livstjänstens tre världar, och då är den inkarnerande andliga människans uppgift under långliga tider äntligen slutförd. Hon är redo för nirvana, som blott är vägen in på nya områden för andlig erfarenhet och gudomlig utveckling – alltjämt obegripliga också för den tredje gradens invigde. Denna väg uppenbaras först, när antahkarana byggts och fullbordats och människan blir fokuserad i triaden lika medvetet som hon nu är fokuserad i den trefaldiga lägre naturen.

Först då framträder den gudomliga naturens *sanna dualism* och försvinner den illusoriska dualiteten. Då har man anden–materien, livet–formen. För detta är den sig utvecklande medvetenhetens trefaldiga erfarenhet blott förberedelse. Genom den sig utvecklande medvetenheten vet den invigde livets betydelse och formens skilda bruk men förblir fullkomligt oidentifierad med båda, även om han förenar dessa dualiteter inom sig till en medveten syntes. Försöket att förmedla hans medvetenhetstillstånd i ord, som endast begränsar och förvirrar, leder till skenbara motsägelser, och detta är en av den ockulta vetenskapens egendomliga paradoxer. Säger ovan meddelade fakta er något? Har de någon innebörd för ert intellekt? Det anser jag inte. Ni har ännu inte den erforderliga utrustningen [473], genom vilken det slags varsevara som förutsätts kunna verka, eller förverkligat den sanna *självmedvetenheten*, vilken skulle medföra förståelse hos er. Jag gör bara ett esoteriskt påstående: senare kommer uppfattandet av sanningen och den energisering som alltid följer, när en abstrakt sanning verkligen uppskattas och tillgodogöres. Men tiden är ännu ej inne för begripandet av den ovan lämnade informationen. Lärjungar och aspiranter växer tack vare att de får sig en vision framställd – alltjämt ouppnåelig men avgjort ett utsträckande av det som de dittills vetat och fattat. Sådant är evolutionens sätt att verka, ty den är alltid ett framträngande mot det anade.

Genom mänsklig ansträngning och hierarkiskt bemödande pågår i dag en stor inrättning och sammanlänkning och förbinds monaden–själen–personligheten mer direkt än hittills varit möjligt. En orsak till detta är att det finns närvarande i inkarnation på planeten många fler tredje gradens invigda än någonsin förut. Det finns många fler lärjungar, som förbereds för

tredje initiationen, och i denna ras, den tredje i sträng mening mänskliga, den ariska (varvid denna beteckning används i sin allmänna innebörd och inte sin missbrukade tyska bibetydelse), är personlighetens tre aspekter nu så mäktiga att deras magnetiska inflytande och skapande verkan gör byggandet av antahkarana till en enastående bedrift, som således förbinder och inrättar de tre aspekterna hos människan. Detsamma gäller för de tre gudomliga centren i planeten, vilka står för tre gudomliga egenskaper: Shamballa, hierarkin och mänskligheten. Dessa är nu nära inrättade med varandra och alstrar sålunda en energiernas förening som orsakar ett inflöde av andlig vilja liksom ett framvisande av förstörareaspekten.

Jag har här antytt mycket, som är av intresse. Jag har angivit ett mål och anvisat en väg. Jag har (i medvetenheten) förbundet hierarkin och Shamballa. Detta innebär ett stort och avgörande skede i mänsklighetens angelägenheter och ett tillfälle, som hittills saknat motstycke i historien. Behovet av en lämplig uppskattning av detta kommer att stå klart och borde egga alla läsare till förnyad ansträngning och strävan. De studerande måste [474] söka möta alla de planetariska förändringarna och tillfällena med motsvarande förändringar i det egna livet. De måste söka de nya inställningar och de nya kreativa tillvägagångssätt som resulterar icke endast i byggandet av det individuella antahkarana utan också i sammansmältandet av de många "lysande strängar" som bildar dessa "ledning", som skall förbinda de planetariska centren och utgöra det medium, längs vilket gudomens flammande vilja och förutbestämda ändamål kan löpa. Detta skall medföra ombyggnaden av de manifesterade världarna, och i denna uppgift kan alla och envar av er göra sin insats.

Låt oss nu behandla nästa punkt i denna avdelning och ange tekniken för byggandet av antahkarana. Detta utgör en i högsta grad praktisk undervisning, för vilken allt jag hittills givit bör utgöra en fast grund.

Byggandets teknik

Min avsikt är att vara mycket praktisk. Byggandet av antahkarana (som medvetet företas på lärjungaskapets väg) är en process, som man genomför under iakttagandet av vissa gamla och beprövade regler. När dessa regler iakttas rätt, är skeendenas följd och de önskade resultaten ofrånkomliga. Det är mycket som jag kunde säga men som vore av ringa gagn för den genomsnittliga aspiranten, eftersom det skulle avse subjektiva verkligheter, vilka – ehuru de existerar och är ockulta fakta i en naturlig process – ännu ej kan förverkligas. Mitt problem består i att framställa processen på sådant sätt att pedagoger mot slutet av detta århundrade kommer att tänka på, tala och undervisa *om brobyggande* och så närma sig grundläggande utsagor, som bestämt syftar på den sak vi just betraktar. Jag vill här mycket kortfattat upprepa några av dem:

1. Kunskap–kraft uttrycker sig genom medvetenhetstråden och den skapande tråden.
2. Dessa båda trådar är för lärjungen en sammansmältning av [475] det förflutnas kunskap (medvetenhetstråden) och det närvarandes kunskap (den skapande tråden).
3. Livstråden eller den egentliga sutratma är nära förbunden med dessa två. Man har då atma–buddhi–manas (det sistnämnda är verktyget för skapandet) fungerande till en viss grad medvetet hos aspiranten.
4. Personlighetens och själens sammansmältning är i gång, men när den nått en viss punkt, blir det tydligt att en viljans kreativitet eller skapande verksamhet behövs för brobyggandet mellan den andliga triaden och personligheten via själen.
5. Den bro som måste byggas kallas tekniskt antahkarana.
6. Denna bro måste byggas av den aspirant som är fokuserad på mentalplanet, eftersom det är mental substans (i tre grader) som måste användas och det mentalas tre aspekter – den manasiska permanenta atomen, det mentalas son eller egot och den mentala enheten – alla deltar i processen.

Studerande torde göra klokt i att lära att denna process att bygga antahkarana är ett av de medel, varmed människan, trefalden, blir en tvåfald. När uppgiften fullgjorts och antahkarana slutgiltigt byggts, så att en fullkomlig inrättning mellan monaden och dess uttryck på fysiska planet erhålles, förstöres själskroppen (kausalkroppen) fullständigt och slutgiltigt av monadens eld, när

denna gjuts ned genom antahkarana. Det råder då fullständig ömsesidighet mellan monaden och den fullt medvetna *själen på fysiska planet*. Den ”gudomliga förmedlaren” behövs inte längre. ”Guds son, vilken är intellektets son”, dör, ”förlåten i templet rämnar mitt itu uppifrån ned”, fjärde initiationen genomgås, och sedan kommer uppenbarelsen av fadern.

Detta är den slutliga och långtgående verkan av brobygget, vilket i själva verket är uppriktandet av en ljuslinje mellan monaden och personligheten såsom ett fullt uttryck för själen – mellan anden och materien, mellan fadern och modern. Det är beviset för att ”anden stigit upp på [476] materiens skuldror” till detta höga ställe, varifrån den ursprungligen kommit, vartill kommer vinsten av erfarenhet och av full kunskap och av allt som livet i materiell form kunnat ge och allt som medveten erfarenhet kunnat skänka. Sonen har utfört sitt verk. Frälsarens eller förmedlarens uppgift har slutförts. Alla tings enhet är känd såsom ett faktum i medvetenheten, och människoanden kan med avsikt och förståelse säga: ”Jag och min fader äro ett.”

Det ovan sagda är ett kortfattat uttalande och sannolikt meningslöst annat än teoretiskt, men det sammanfattar den uppgift som ligger i framtiden och det arbete den lärjunge har att utföra som är i färd med att bygga antahkarana. Det finns ett nära samband mellan fjärde initiationen, fyrtalet i sitt utvecklade tillstånd – livskraftskroppen, emotionalvehikeln, intellektet och själen – och detta fjärde tekniska stadium i det medvetna byggandet av ”regnbågsbron”. Man får således:

1. Fyrtalet, den skapande faktorn på Jorden.
2. Fjärde initiationen, korsfästelsens initiation.
3. Fjärde tekniska stadiet i byggandet av antahkarana.
  - a. Sutratma, livstråden.
  - b. Medvetenhetstråden.
  - c. Skapande tråden, själv trefaldig.
  - d. Det tekniska antahkarana, som slår bryggan mellan den trefaldiga personligheten och den andliga triaden.
4. De fyra stadierna på återvändandets väg:
  - a. Själva evolutionens stadium
  - b. Provlärjungaskapets stadium.
  - c. Lärjungaskapets stadium.
  - d. Initiationernas stadium.

Likväl är det ett och samma väsen, som deltar i och svarar för alla de differentierade aspekterna, stegen och stadierna – som experimenterar, erfar och medvetet uttrycker sig på vart och ett av dessa stadier eller levnadssätt fram till fjärde initiationen. Då viker själva medvetenheten för livet och förblir likväl sig själv. Lägg till det ovan sagda [477] att det är fjärde naturriket, som genomgår allt det ovan angivna och betingas av den enda sutratmas fyra aspekter. Sedan man väl fattar detta, framgår symbolismens skönhet och de numerologiska förhållandena på betydelsefullt sätt.

Byggandet av antahkarana ... det förflutna

I samband härmed finns intet behov av närmare utläggning, emedan det måste vara självklart att bara den människa, som är frukten av en mycket lång och givande tidigare erfarenhet, är rustad att företaga sig brobyggandets uppgift. Förfarandet innefattar mycken vetenskaplig erfarenhet av levnadskonsten, och blott den människa som är en högt skolad sökare kan sunt och tryggt bygga bron mellan det högsta och det lägsta. Var och en av de huvudsakliga människo-raserna har svarat för att uttrycka och använda de trådar som tillsammans bildar antahkarana:

1. I *det gamla Lemurien* var livstråden, själva sutratma, den härskande faktorn i livsuttrycket; den fysiska kroppen, den djuriska formnaturen och den täta yttre faktorn var fokus för det sprudlande, alstrande och starka livet.

2. I *det gamla Atlantis* började medvetenhetstråden fungera på sätt som inte skedde i Lemurien. Känslighet, varsevara och – såsom resultat därav – begär och reaktion var grundtonerna. Aktiv känslighet såsom ett förspel till full medvetenhet utmärkte människan. Astralvehikeln var

en styrande faktor. Intellectet var relativt stilla utom ifråga om människoslåktets främsta medlemmar. Denna världscykelns människor var emellertid alla ytterst psykiska och mediumistiska; de var "sensitiva" i den nutida bemärkelsen. Varsevarats tillstånd var astralt och människorna var – såsom släkte – klärådienta och klärvoajanta, ehuru på intet sätt förmögna att tolka det som de kom i beröring med. De var inte i stånd att urskilja astrala fenomen från det vanliga fysiska livet (i synnerhet var det så i mellersta perioden av deras släktes historia), och det tolkande intellectet uppenbarade intet för dem. De [478] blott och bart levde och kände. Sådan var deras levnadshistoria. Två av trådarna fungerade. En fungerade inte alls. Bron byggdes *icke*.

3. I vår *nutida ariska ras* – nutida vad rasernas historia beträffar – kom den tredje tråden, den skapande tråden till aktivt uttryck och i aktivt bruk. Jag vill påminna er om att alla dessa trådar funnits alltsedan den mänskliga tillvarons begynnelse och alla dessa tre energiströmmar varit oupplösligt närvarande från den mänskliga medvetenhetens begynnelse. Men under större delen av den mänskliga historien ända fram till nutiden förblev människorna dem *icke* varse och använde dem alldeles omedvetet och fortsätter att använda dem. Processen att igenkänna förmågan att skapa och tillfället indelas i två skeden eller stadier:

a. Det stadium, varpå intellectets princip utvecklas och människan blir en mental varelse. Detta medför mentalenhetens fulla aktivitet, integrerandet av personlighetens tre aspekter och det därav följande varsevarat hos det mentalas son eller själen.

b. Det stadium av skapande verksamhet, varpå den skapande tråden tas i fullt bruk. Detta personlighetens bruk av tråden – till skillnad från slåktets bruk – kännetecknar den ariska rasen. Det är först under de senaste fem tusen åren, som det gradvis blivit mänsklighetens utmärkande egenskap. I de två andra raserna och på den ariska rasens tidiga stadier uppfördes överallt på planeten stora byggnadsverk såsom yttringar av skaparkraften, men de var inte alster av de dåtida människornas intellect utan av planethierarkins skapande vilja styrande dem som var känsliga för det högre intrycket. Den mottagliga känsligheten för skapande intryck var den egenskap som särskilt utmärkte senare tiders atlantiska medvetande och det tidiga ariska skedet. Den ersätts i dag av individuell skaparkraft och följaktligen av det medvetna skapandet av det överbryggande [479] antahkarana, vilket är resultatet av den sammansmälta och förenade trefaldiga tråden.

Denna kortfattade sammanfattning av processen i det förflutna är menad att bara ge en syntetisk bakgrund till allt det arbete som nu skall utföras och att ge er ett nästan åskådligt begrepp om den metod, varigenom människan nått det medvetna livets, den fulla självmedvetenhetens och det skapande uttryckets stadium. Allt detta var uttryck för gudomlig energi, när denna strömmade in i hennes mekanism via den gudomliga kraftens silvertråd. Denna skulle kunna betraktas såsom en trefaldig framvisning av det lodräta livet, som blir det vågräta livet genom skaparkraftens uttryck. Då blir människan verkligen korset. När hon emellertid lyckas bygga regnbågsbron (vilket kan utföras först, när människan befinner sig på det fasta korset), avlöses korset slutligen av linjen. Detta sker efter fjärde initiationen – korsfästelsens initiation. Då återstår bara den lodräta linjen "som når från himmelen till helvetet". Målet för den invigde (mellan fjärde och sjunde initiationerna) är att upplösa linjen i cirkeln och sålunda fullborda lagen och "avrunda" evolutionsprocessen.

Ännu en sammanfattning av hela processen kan man finna i de *Strofer för lärjungar* som jag tillkännagav för en tid sedan (juni 1930) och som återfinns även annorstädes i denna bok.

"I korset finns det dolda ljuset. Den lodräta och den vågräta skapar vid ömsesidig gnidning; ett dallrande kors tindrar, och rörelse uppstår. När den lodräta antar den vågräta, inträder pralaya. Evolutionen är den vågrätas rörelse till upprättstående positivitet. I riktandets hemlighet ligger den dolda visheten; i läran om upptagandet ligger den helande förmågan; i att punkten blir linjen och linjen blir korset är evolutionen. I att korset vrider sig till den vågräta ligger frälsningen och den pralayiska friden."

Man kan säga att få, mycket få människor i dag står på det lemuriska medvetenhetsstadiet, där livstråden [480], med vad denna fysiskt medför, är den härskande faktorn. Många, väldigt många människor står på det atlantiska stadiet av "aurakänslighetens" utveckling. Ett fåtal –

mycket få i jämförelse med den oräkneliga massan människor – använder resultaten av den trefaldiga energikonstruktionen inom sin egen medvetenhets aura och sitt inflytelseområde för att bygga, konstruera och bruka bron, som förbinder mentalplanets olika aspekter. Dessa tre aspekter *måste* de använda samtidigt och senare övervinna på sådant sätt att personligheten och egot försvinner och bara monaden och dess form på fysiska planet återstår. I detta sammanhang kan mitt tidigare uttalande om formens natur vara till gagn och leda till ökad insikt och förståelse:

Det fysiska planet är en fullständig spegling av det mentala; de tre lägsta underplanen speglar de abstrakta underplanen, och de fyra eteriska underplanen speglar de fyra mentala konkreta planen. Egots manifestation på mentalplanet (eller kausalkroppen) är inte resultatet av energi, som utgår från de permanenta atomerna såsom en kraftkärna, utan är resultatet av olika krafter och främst av en gruppkraft. Den utmärks främst av en utifrån kommande krafts inverkan och förlorar sig i den planetariska karmans mysterier. Detta gäller likaså människans lägsta manifestation. Den är resultatet av reflexverkan och bygger på kraften i den grupp eteriska centra, genom vilken människan (såsom ett aggregat av levande väsen) fungerar. Aktiviteten i dessa centra igångsätter en gensvarande vibration på det fysiska planets tre lägsta underplan, och växelverkan mellan de två medför att partiklar, som vi felaktigt betecknar såsom ”tät substans”, anknyts till eller ansamlas runt eterkroppen. Dylig energiserad substans suges in i den virvel av kraftströmmar som utgår från centren och kan inte undgå den. Dessa kraftenheter anhopas således i enlighet med hur energin riktas omkring och inom eterhöljet, tills detta göms och döljes, likväl genomtränger. En obeveklig lag, själva materiens lag, åstadkommer detta, [481] och bara de kan undgå verkan av livskraften i sina egna centra som avgjort är ”yogas herrar” och kan – genom sitt eget varas medvetna vilja – undslippa attraktionslagens tvingande kraft, när denna verkar på det lägsta kosmiska fysiska underplanet.

A Treatise on Cosmic Fire, sidan 789

Jag har förut sagt er att astralkroppen är en illusion. Den befins till sist vara icke existerande av den människa som nått den invigdes medvetenhet. När buddhi härskar, tynar den lägre psykiska naturen bort.

När antahkarana byggts och mentalenheten trängts undan av manasiska permanenta atomen och kausalhöljet försvinner, då vet adepten att också det lägre intellektet, mentalkroppen, är en illusion och är för honom icke-existerande. Då finns det för honom – vad gäller hans individuella medvetenhet – bara tre brännpunkter eller förankringar (båda dessa uttryck är otillräckliga för att återge den fulla innebörden):

1. *Mänskligheten*, vari han kan med vilja fokusera sig genom det som tekniskt kallas ”maya-virupa” – en kroppslig form, som han skapar för att fullgöra det monadiska ändamålet.

Han uttrycker då till fullo det föränderliga korsets alla energier.*

2. *Hierarkin*. Såsom en fokuserad enhet av det allt inneslutande buddhivarsevarat finner han här sin plats och sitt sätt att tjäna, betingade av hans monadiska stråle.

Han uttrycker då det fasta korsets värden.*

3. *Shamballa*. Detta är den högsta brännpunkten, målet för alla högre graders invigdas ansträngningar och källan till sutratma, genom vilken (och dess differentieringar) han nu kan medvetet arbeta.

Här finner han sig alltjämt korsfäst, men på det kardinala korset.*

Den uppgift, som människan på alla sina [482] utvecklingsstadier sysselsatt sig med, kan alltså sägas vara att överbrygga gapet mellan:

1. Det föränderliga korset och det fasta korset.

2. Mänskligheten och hierarkin.

3. Den lägre trefalden, personligheten, och den andliga triaden.

4. Monaden på sitt eget plan och den yttre, objektiva världen.

Detta gör hon genom en process av intention, visualisering, projektion, invokation och evokation, stabilisering och uppståndelse. Dessa olika stadier skall vi nu behandla.

**A Treatise on the Seven Rays*, Vol. III (Esoteric Astrology), kapitel VI.

Byggandet av antahkarana hos ariska rasen ... nutiden

Jag vill här göra ett uppehåll och fälla några anmärkningar om denna förhållandevis nya process, byggandet av antahkarana. Den har varit bekant för och tillämpats av dem som skolas för att upptagas i hierarkin, men den har tidigare inte framlagts för allmänheten. Det är väsentligt att den studerande noterar två saker. Den ena är att hela denna undervisning skall visa sig gagnlös, såvida han inte håller i minnet att det som vi här ägnar oss åt är *energi* och energi som måste brukas vetenskapligt. Den andra är att han måste minnas att vi sysslar med en teknik och en process, som är beroende av *den skapande fantasins* bruk. När man sammanför dessa två faktorer (medvetet och avsiktligt) – energisubstansens faktor och den planerade impulsens faktor – har man satt igång en skapelseprocess, som ger viktigare resultat. Människan lever i en värld av skiftande energier, som ibland uttrycker sig såsom dynamiska, positiva energier, såsom mottagande, negativa energier eller såsom magnetiska, attraherande krafter. Förståelse av denna utsaga underbygger det som H.P.B. sade, nämligen att ”materien är lägsta slag av ande”, och det omvända gäller likaså. Hela processen handlar om att upprätta konstruktiva förhållanden mellan negativa och positiva energier och att därigenom alstra magnetisk kraft. *Detta är [483] skapelseprocessen.* Detta gäller för den verksamhet en sollogos, en planetlogos och en människa utför – de enda medvetna skaparna i världsalltet. Det måste visa sig gälla för lärjungen, som försöker upprätta en konstruktiv relation mellan monaden och det mänskliga uttrycket i den mänskliga evolutionens tre världar.

Mycken vikt har lagts vid själens liv och dettas uttryck på fysiska planet: detta har varit nödvändigt och ingått i det mänskliga medvetandets evolution. Själarnas rike måste till sist ersättas med andens herravälde; hierarkins energi måste bli en kraft, som är mottaglig för Shamballas energi, liksom mänsklighetens kraft måste bli mottaglig för själarnas rikes energi. I dag pågår alla tre processerna samtidigt, ehuru hierarkins mottaglighet för Shamballa-energin andra aspekt först nu börjar kunna skönjas. Hierarkin har länge varit mottaglig för Shamballa-energin tredje eller skapande aspekt och kommer – i ett mycket avlägset skede – att kunna gensvara på samma energis första aspekt. Också den gudomliga manifestationens trefaldiga natur måste uttrycka sig såsom en dualitet. Detta kan lärjungen svagt ana, när också han (efter tredje initiationen) måste lära sig att fungera såsom en dualitet – monaden (anden) och formen (materien) – i direkt kontakt med medvetenhetsaspekten, varvid den förmedlande själen uppgått i båda dessa två aspekter av gudomligt uttryck men inte själv fungerar såsom en faktor emellan dessa båda. När detta genomförs, kommer nirvanas sanna natur att fattas, begynnelsen av den ändlösa väg som leder till det ena; detta är den väg, på vilken tvåfalden upplöses i enheten, den väg som hierarkins medlemmar söker vandra och för vilken de bereder sig.

Första steget mot att åstadkomma denna dualism är att bygga antahkarana, och detta företas *medvetet* först, när lärjungen bereder sig för andra initiationen. Jag har redan sagt att det bokstavligt talat [484] finns tusentals, som så bereder sig, emedan det kan antagas att alla nitiska och sanna aspiranter och lärjungar, som arbetar målmedvetet för andligt framåtskridande (med rent motiv) och som är orubbligt inriktade mot själen, har genomgått första initiationen. Denna betecknar helt enkelt Kristusbarnets födelse i hjärtat, symboliskt uttryckt. Det torde finnas många, som bereder sig att begynna denna uppgift att bygga regnbågsbron och som, under den uråldriga visdomens inflytande, fattar nödvändigheten och vikten av den uppenbarelse denna process förmedlar. Det jag här skriver har därför ett bestämt och nyttigt ändamål. Min uppgift har länge varit att i bokform lämna upplysning om nästa stadium av intelligent och andlig insikt för mänskligheten. Därför är återigen förståelsen av metoden för byggandet av antahkarana väsentlig, om mänskligheten skall gå framåt som planerat, och i detta framåtskridande måste lärjungarna och aspiranterna bilda förtruppen och gör det också. Mänskligheten vaknar stadigt och såsom helhet för den inkommande andliga maningen; det kommer att ske ett överväldigande ryck framåt mot andligt ljus och mot en viktigare inriktning. Liksom den individuella lärjungen får kasta om riktningen på livets hjul och vandra vägen moturs, måste också mänskligheten göra det och kommer att göra det. De två tredjedelar, som kommer att nå evolutionsmålet i denna världscykel, börjar redan göra detta.

Därunder inleder emellertid den tredje gudomliga aspekten – den verksamme skaparen – sitt arbete. Så var det i den skapelseprocess som gällde det fattbara universum. Så måste det vara också, när den individuella lärjungen blir den skapande. I eoner har han byggt och använt sina manifestationsvehiklar i de tre världarna. Sedan kom en tid, då framskridna människor började skapa på mentalplanet. De drömde drömmar, de såg en vision, de kom i beröring med ogripbar skönhet, de snuddade vid guds intellekt och återvände till jorden med en idé. Denna idé skänkte de form och blev skapare på mentalplanet; de blev konstnärer i något slags ansträngning att skapa. I uppgiften [485] att bygga antahkarana skall lärjungen arbeta också på mentala nivåer, och det som han där konstruerar blir av en så fin substans att det inte får och inte kan framträda på fysiska nivåer. På grund av hans fasta inriktning kommer det han bygger att ”röra sig uppåt mot livets centrum” och inte ”nedåt mot medvetenhetens centrum eller där ljuset framträder”.

Häri ligger svårigheten för nybörjaren. Han måste så att säga arbeta i mörkret och är ej i stånd att sanna existensen av det han försöker konstruera. Hans fysiska hjärna är oförmögen att registrera hans skapelse såsom ett fullbordat faktum. Han får vara helt och hållet beroende av den beprövade arbetsteknik som han får sig framställd i stora drag och att gå framåt med tillit. Det enda beviset på framgång kan låta vänta på sig, ty hjärnans sensitivitet medverkar, och ofta, när högst verklig framgång nåtts, är hjärncellerna inte av den kaliber att de kan registrera den. De på detta stadium möjliga bevisen kan vara en blix av andlig intuition eller den plötsligt påkomna förmågan att förverkliga viljan till det goda dynamiskt och i gruppens form. Det kan också vara blotta förmågan att förstå och få andra att förstå vissa andliga och ockulta grunder. Det kan vara en ”färdighet för uppenbarelse”, både i mottagningen och bearbetningen eller spridningen och därmed effektiv i världen.

Jag försöker göra ett mycket svårfattligt ämne klart, och orden visar sig otillräckliga. Vad jag kan göra för er är blott att teckna huvuddragen av process och metod och ett därav följande hopp för framtiden. Ni å er sida kan bara experimentera, lyda, ha tillit till deras erfarenhet som undervisar och sedan vänta tålmodigt på resultaten.

De sex stadierna i byggnadsprocessen

Jag har brukat sex ord att uttrycka denna process och det tillstånd som uppstår därav. Det torde visa sig nyttigt att studera dem enligt deras ockulta betydelse – en betydelse, som vanligen ej är uppenbar annat än för den skolade lärjunge som fått lära sig att tränga in i meningens värld och se tolkningar, som icke är uppenbara för neofyten. [486] Kanske konstruktionsmetoden och de medel, varmed antahkarana bygges, framgår klarare, när vi undersökt dessa ord.

Dessa ord avser en byggnadsteknik eller en process för handhavande av energi som uppriktar en förbindelse mellan monaden och en människa, som strävar efter fullständig frigörelse och vandrar lärjungaskapets och initiationernas väg. Den kan skapa en kanal av ljus och liv mellan de högre och de lägre gudomliga aspekterna och kan slå en bro mellan det andliga livets värld och det dagliga fysiska livets värld. Den är en teknik för åstadkommandet av den högsta formen av dualism och för avlägsnandet av gudomens trefaldiga uttryck, varigenom det gudomliga uttrycket intensifieras och människan föres närmare sitt yttersta mål. Lärjungar måste alltid minnas att självsmedvetenheten är ett mellanstadium. Den är också en process, varigenom – ur de undermänniska naturrikenas synvinkel betraktat – mänskligheten själv blir den gudomliga förmedlaren och överföraren av andlig energi till dessa levande väsen, vilkas medvetenhetsstadier är lägre än självmedvetenhetens stadium. Mänskligheten blir för dessa levande väsen – i deras helhet – vad hierarkin är för mänskligheten. Detta tjänande blir möjligt först, när ett tillräckligt antal av människosläktets medlemmar utmärks av kunskapen om den högre dualiteten och är i tilltagande grad självsmedvetna och icke bara självmedvetna. De kan då möjliggöra denna överföring, och det gör de med antahkaranas hjälp.

Låt oss därför sträva efter att nå fram till den ockulta och skapande innebörden av dessa sex aspekter av den grundläggande byggnadstekniken.

1. *Intention*. Därmed menas inte ett mentalt beslut, en önskan eller föresats. Tanken är i mer bokstavlig mening att energi fokuseras på mentalplanet vid största möjliga spänning. Detta

innebär att det i lärjungens medvetenhet framkallas ett tillstånd, som är analogt med det hos logos när han – i sin mycket större skala – inom sin begränsningssfär (som bestämmer det [487] inflytelseområde han önskar) koncentrerade den energi–substans han behövde för att genomföra sin avsikt med manifestationen. Detta måste också lärjungen göra, när han samlar sina krafter (för att använda ett vanligt uttryck) vid sin mentalmedvetenhets högsta punkt och håller dem där i ett tillstånd av absolut spänning. Ni kan nu förstå den avsikt som ligger bakom några av meditationsprocesserna och -teknikerna såsom formulerade i de ord som så ofta brukas i anvisningarna för meditation: ”höj medvetenheten till centret i huvudet”, ”håll medvetenheten vid högsta möjliga punkt”, ”sträva att hålla det mentala stadigt i ljuset” och många liknande uttryck. De avser alla uppgiften att leda lärjungen därhän att han kan erhålla det önskade tillståndet av spänning och energifokusering. Detta sätter honom i stånd att börja utföra uppgiften att medvetet bygga antahkarana. Det är denna tanke, som egentligen ligger oinsedd bakom ordet ”intention”, som så ofta brukas av romerska katoliker och anglokatoliker, när de förbereder kandidater för nattvarden. De anger emellertid en annan riktning, ty den orientering de önskar är inte mot monaden eller anden utan mot själen i ett bemödande att åstadkomma en bättre karaktärsutrustning hos personligheten och en intensifiering av det mystiska tillvägagångssättet.

I ”intentionen” hos den lärjunge, som medvetet sysselsätter sig med regnbågsbron, är de första nödvändiga stegen:

- a. Att åstadkomma rätt inriktning, och detta måste göras i två steg: först mot själen såsom en aspekt av den byggande energin och sedan mot triaden.
- b. Att mentalt förstå den uppgift som skall utföras. Detta innebär att intellektet brukas på två sätt: mottaglighet för intryck från buddhi eller intuitionen och en akt av skapande fantasi.
- c. En process av energiinsamling eller kraftupptagning, genomförd för att de erforderliga energierna skall hållas inom den mentala begränsningssfären inför den senare visualiserings- och projiceringsprocessen. [488]
- d. Ett skede av klart tänkande om process och intention, så att den hängivne brobyggaren kan klart uppfatta vad det är som utföres.
- e. Att stadigt bevara spänningen utan att utsätta hjärncellerna för olämplig fysisk ansträngning.

När detta genomförts, skall en tidigare icke existerande brännpunkt av mental energi befinnas vara närvarande, det mentala hållas stadigt i ljuset och även råda inrättning av en mottaglig, uppmärksam personlighet och en själ orienterad mot personligheten och i ett tillstånd av ständig, riktad förnimmelse. Jag vill påminna er om att själen (när den lever sitt eget liv på sin egen nivå av varsevara) inte alltid är ständigt varse sin skugga, personligheten, i de tre världarna. När antahkarana bygges, *måste* detta varsevara vara närvarande jämte personlighetens intention.

2. *Visualisering.* Hitintills har aktiviteten varit av mental natur. Den skapande fantasin har varit förhållandevis stilla, lärjungen har varit upptagen med intellektet och på mentala nivåer och har ”sett varken uppåt eller nedåt”. Men nu har den rätta spänningpunkten nåtts, reservoaren eller förrådet av erforderlig energi inneslutits inom den noga bestämda begränsningssfären och är brobyggaren redo för nästa steg. Han fortsätter således härvid med att framställa blåkopian till det verk som skall utföras genom att anlita fantasin och dess förmågor sådana de finns på hans astral- eller känslighetsvehikels högsta nivå. Detta har inte med emotionerna att göra. Fantasin är som ni vet intuitionens lägsta aspekt, och detta faktum måste alltid ihågkommas. Känsligheten såsom ett uttryck för astralkroppen är den buddhiska känslighetens motsatta pol. Lärjungen har renat och förfinat sina fantasiförmågor, så att de nu svarar på intryck från den buddhiska principen eller intuitiva förnimmelsen – förnimmelse skild från synen eller någon registrerad möjlig syn. I den mån astralvehikeln förmår svara på det [489] buddhiska intrycket, blir ”ritningarna” för byggandet av antahkarana och visualiserandet av ljusets bro i all sin skönhet och fullständighet riktiga.

Den skapande fantasin måste stegras i sin vibrationsförmåga, så att den kan påverka det ”energiförråd” eller den energi–substans som samlats för byggandet av bron. Fantasins

skapande aktivitet är det första organiserande inflytande som verkar på och inom begränsningsfären av hopade energier, vilka genom lärjungens "intention" hålls i ett spänningstillstånd. Begrunda denna ockulta och betydelsefulla utsaga.

Den skapande fantasin är till sin natur en aktiv energi, som dras upp i ett förhållande till spänningpunkten, där den då åstadkommer effekter i mentalsubstansen. Spänningen ökas därigenom, och ju mäktigare och klarare visualiseringsprocessen blir, desto skönare och starkare blir bron. Visualiseringen är den process, varigenom den skapande fantasin aktiveras, gensvarar på och drages till spänningpunkten på mentalplanet.

På detta stadium sysslar lärjungen med två energier. Den ena är stilla och hålls inom begränsningsfären men vid en punkt av yttersta spänning. Den andra är aktiv, bildformande, utgående och gensvarar på brobyggarens intellekt. Det skall i detta sammanhang ihågkommas att den gudomliga treenighetens andra aspekt är den formbyggande aspekten och att det således enligt analogilagen är personlighetens andra aspekt och den andliga triadens andra aspekt, som blir aktivt skapande. Lärjungen fortfar nu med andra stadiet av sitt byggnadsarbete, varför den numeriska innebörden blir tydlig för er. Han måste i detta skede arbeta sakta, göra sig en bild av vad han vill uträtta, varför han måste göra det, vilka stadierna i hans arbete är, vilka verkningar som blir resultaten av hans planerade aktivitet och vad det är för material han måste arbeta med. Han eftersträvar att visualisera hela processen, och därigenom upprättar han en bestämd förbindelse (om han lyckas) mellan den buddhiska intuitionen och astralkroppens skapande fantasi. [490] Följaktligen har man i detta skede:

Det buddhiska intryckets aktivitet.

Mentalvehikeln spänning när den håller den erforderliga energin-substansen vid projek-tionspunkten.

Astralkroppens fantasiprocesser.

När lärjungen tränat sig att vara medvetet varse detta trefaldiga arbetes samtidighet, förlöper detta framgångsrikt och nästan automatiskt. Detta gör han genom visualiseringens makt. En kraftström sätts i verket mellan dessa motsatspar (astrala-buddhiska) och alstrar – när den går genom kraftreservoaren på mentalplanet – en inre aktivitet och organisation av den närvarande substansen. Därpå ökar styrkan stadigt, tills det tredje stadiet nås och arbetet övergår från subjektivitetens fas till den objektiva verklighetens – objektiv från den andliga människans standpunkt.

3. *Projicering*. Lärjungens uppgift har nu nått en högst kritisk punkt. Många aspiranter når detta särskilda stadium och – efter att ha utvecklat en verklig visualiseringsförmåga och således med dess hjälp byggt den önskade formen och organiserat den substans som skall användas i denna senare fas av byggnadsprocessen – finner sig ur stånd att gå vidare. Vad är då felet? Huvudsakligen en oförmåga att använda viljan i projiceringsprocessen. Denna process är en förening av vilja, ytterligare och fortsatt visualisering och bruket av strålens maktord. Fram till det innevarande stadiet i processen är metoden för alla sju strålarna densamma, men i detta skede inträder en förändring. Varje lärjunge, som med framgång organiserat brosubstansen, aktiverat viljeaspekten och är medvetet varse processen och genomförandet, övergår nu till att flytta den organiserade substansen framåt, så att det ur centret av den kraft han lyckats samla framträder en linje av ljussubstans eller projicering. Denna skickas fram på ett [491] maktord, liksom i den skapelseprocess logos utför. Detta är i verkligheten en omkastning av den process monaden genomförde, när den sände ut livstråden, som slutligen förankrade sig i själen. Egentligen uppstod själen genom denna förankring. Sedan kom den senare process, vari själen i sin tur sände ut en dubbel tråd, som slutligen förankrades i huvudet och hjärtat hos den trefaldiga lägre människan, personligheten. Lärjungen är fokuserad i det centrum, han byggt på mentalplanet, och sätter alla sina resurser (den trefaldiga personlighetens och själens förenade) i verket; han projicerar nu en linje mot monaden.

Det är längs denna linje krafterna slutgiltigt drar sig tillbaka, de krafter som – på den nedåtgående vägen eller involutionens väg – fokuserade sig i personligheten och själen. Själva antakarana, fullbordat genom den bro lärjungen byggt, är abstraherandets eller det stora tillbaka-

dragandets slutliga medium. Det är antahkarana den invigde har att göra med i fjärde initiationen, ibland kallad den stora försakelsen – försakelsen av eller tillbakadragandet från formlivet, både personlighetens och egots. Efter denna initiation kan ingen av dessa båda aspekter längre hålla monaden kvar. ”Förlåten i templet” rämnar uppifrån ner – den förlåt som skilde förgården (personlighetslivet) från helgedomen (själen) och från det allraheligaste (monaden) i Jerusalems tempel. Vad detta innebär och vilka analogier som skall dragas är nödvändigtvis tydligt för er.

För att åstadkomma den erforderliga projiceringen av de hopade energierna, vilka organiserats genom den skapande fantasin och drivits till en punkt av yttersta spänning genom fokuseringen av mentalimpulsen (en aspekt av viljan), tar lärjungen således sin själs resurser till hjälp, vilka finns lagrade i det som tekniskt kallas ”ädelstenen i lotusblomman”. Detta är monadens förankring – ett faktum som inte får glömmas. De aspekter av själen, som vi kallar kunskap, kärlek och offervilja och som är uttryck för kausalkroppen, är bara verkningar av denna utstrålning från monaden. [492]

Innan bron i sanning kan byggas och ”skjutas fram på den uppåtgående vägen och skänka pilgrimens trötta fötter en trygg färd” (såsom *Den gamla kommentaren* uttrycker det), måste lärjungen således börja reagera till gensvar på den slutna knoppen eller ädelstenen i den öppnade lotusblommans mitt. Detta gör han, när offerviljans kronblad i egots lotus styr i hans liv, när hans kunskap förvandlas till visdom och hans kärlek till helheten växer; när till dessa läggs ”förmågan att försaka”. Dessa tre egots egenskaper alstrar – när de verkar med ett visst mått av kraft – en ökad aktivitet i själva centrum för själens liv, lotusblommans mitt. Det skall ihågkommas att motsvarigheterna i egots lotus till de tre planetariska centren är såsom följer:

Shamballa . . . ädelstenen i lotusblomman.

Hierarkin . . . de tre grupperna av kronblad.

Mänskligheten . . . de tre permanenta atomerna inom lotusblommans aura.

De studerande bör också väl betänka att de behöver göra sig av med den vanliga uppfattningen om offer såsom uppgivande eller försakelse av allt det som gör livet värt att leva. Offerviljan är tekniskt betraktad uppnåendet av ett tillstånd av sällhet och extas, eftersom den är förverkligandet av ytterligare en gudomlig aspekt, dittills dold av både själen och personligheten. Den är förståelse och igenkännande av den vilja till det goda som gjorde skapelsen möjlig och ofrånkomlig och som var manifestationens verkliga orsak. Begrunda det sagda, ty till sin innebörd är det mycket olikt de vanliga begreppen om offervilja.

När lärjungen vunnit erfarenhetens frukt, som är kunskap, och lär sig att förvandla den till visdom, när hans mål är att sant och verkligen leva, och när viljan till det goda är kronan på målet för hans dagliga liv, då kan han börja frammana viljan. Detta gör förbindelsen mellan det lägre och det högre mentala, mellan ande och materia och mellan monad och personlighet till ett avgjort och existerande faktum. Tvåfalden ersätter då [493] trefalden, och kraften i den centrala kärnan av egots vehikel förstör – vid fjärde initiationen – de tre omgivande uttrycken. Dessa försvinner och då har kausalkroppens så kallade förstörelse ägt rum. Detta är den sanna ”andra döden” – formens fullständiga död.

Detta är praktiskt taget allt jag kan säga er om projiceringsprocessen. Den är en levande process, som växer fram ur den medvetna dagliga erfarenheten och beror av hur de gudomliga aspekterna uttrycks i livet på fysiska planet, så långt detta är möjligt. När det hos individen finns en strävan att bringa personlighetens liv i närmare överensstämmelse med själens krav och bruka intellektet till mänsklighetens fromma, börjar kärleken styra honom, och då förstår han i ökande grad vad det ”gudomliga offret” betyder, och detta blir då ett naturligt, spontant uttryck för hans avsikt. Då blir det möjligt att projicera bron. Vibrationen upprättas då på den gudomliga manifestationens lägre nivåer och blir stark nog att framkalla gensvar från det högre. Då, när maktordet är känt och rätt brukat, byggs bron snabbt.

De studerande skall inte låta sig på minsta sätt nedslås av denna bild. Mycket kan hända på de inre planen, när det finns rätt intention lika väl som ockult intention (avsikt och spänning i förening), och brobyggandet når stadier, där huvuddragen och strukturen är bestämda, långt innan lärjungen är det varse.

4. *Invokation och evokation.* De tre föregående stadierna markerar i själva verket de tre stadierna i personlighetens arbete. De tre återstående är uttryck för gensvar från det andliga livets högre nivåer. Utöver att kortfattat ange dem är det mycket litet jag kan kläda i ord. Lärjungen har noga åtagit sig invokationens uppgift, byggd på intention, visualisering och projicering, och han har åtminstone någon klar uppfattning om det han utträttat genom att dels leva andligt, dels utföra vetenskapligt, tekniskt, ockult arbete. Han är alltså själv invokativ. Effekten av hans liv registreras på medvetenhetens högre nivåer, och han erkänns vara ”en punkt av invokativ spänning”. Denna spänning och denna [494] behållare av levande energi, som lärjungen själv är, sätter han i rörelse genom att projicera tanke, bruka viljan och ljuda ett maktord eller maktuttryck.

Resultatet blir att den kraft han utvecklat och dess inflytelsesfär nu är tillräckligt starka för att framkalla ett gensvar från den andliga triaden. Det sker sedan en rörelse mot den aspekt av antahkarana, byggd av lärjungen, längs vilken själens och kroppens liv kan färdas. Fadern (monaden), verkande genom tråden, går nu ut att möta sonen (själen, berikad genom erfarenheten av personlighetens liv i de tre världarna), och från de högre nivåerna utsänds en linje av gensvarande energiprojicering, som till sist når kontakt med den lägre projiceringen. Sålunda byggs antahkarana. *Det lägres spänning frammanar det högres uppmärksamhet.*

Detta är invokationens och evokationens tekniska process. Närmandet sker gradvis från båda gudomliga aspekterna. Så småningom blir bådas vibration ömsesidigt starkare. Sedan kommer ett ögonblick, då kontakt mellan de två projiceringarna nås i meditation. Detta är inte en kontakt mellan själen och personligheten (den genomsnittlige aspirantens mål), utan en kontakt mellan själens och personlighetens förenade energi och monadens energi, verkande genom den andliga triaden. Detta utgör icke ett krismoment utan är till sin natur en ljuslåga, en insikt om frigörelse och ett erkännande av det esoteriska faktum att en människa själv är vägen. Det råder ej längre någon uppfattning om personlighet och själ eller om ego och form, utan blott och bart om den enda, som verkar på alla plan såsom en punkt av andlig energi och som på ljusets väg når fram till den enda sfären av planerad aktivitet. Vid betraktandet av denna process visar sig orden fullständigt otillräckliga. På detta stadium, när det är mycket långt framskridet, finns ingen form som drar monaden utåt till manifestation. Det finns intet sätt, på vilket materiens eller formens lockrop kan framkalla ett gensvar från monaden. Det enda som återstår är den stora dragningskraft medvetenheten hos mänskligheten *såsom en helhet* övar, och på denna kan gensvar ske via det fullbordade antahkarana. Ner längs – eller snarare [495] över – denna bro kan nedstigandet göras efter behag, för tjänande av mänskligheten och för utförande av Shamballas vilja.

Detta är en utsaga om det slutliga fullbordandet. Men innan detta kan ske i sin fullständighet, måste det råda ett långt tidsskede, vari brons två aspekter närmar sig stegvis – den högre utgående från den andliga triaden, till gensvar på monadens viljestöt, och den lägre, utgående från personligheten med själens hjälp – tvärs över den klyfta det skiljande intellektet bildar. Slutligen upprättas kontakt mellan det som monaden projicerar och det som lärjungen projicerar, och sedan kommer femte och sjätte stadierna.

5 och 6. *Stadgande och uppståndelse.* Bron har nu byggts. Smala och tunna må dess strängar vara i begynnelsen, men tiden och den aktiva förståelsen spinner sakta tråd efter tråd, tills bron står färdig, stadig och stark och är i stånd att brukas. Den måste nödvändigtvis brukas, ty det finns nu inget annat medium för umgänge mellan den invigde och den som han nu vet vara han själv. Han uppstiger i full medvetenhet in i det monadiska livets sfär, han uppstår ur personlighetens livets mörka grotta i gudomlighetens strålande ljus, han är inte längre bara en del av mänskligheten och en medlem även av hierarkin, utan han tillhör också det stora sällskap av dem vilkas vilja är medvetet gudomlig och vilka är planens väktare. De svarar på intryck från Shamballa och står under hierarkins chefs ledning.

De ”tre centrens frihet” är deras. De kan efter behag uttrycka mänsklighetens trefaldiga energi, hierarkins tvåfaldiga energi och Shamballas enda energi.

Sådant, mina bröder, är lärjungens mål, när han börjar arbeta med att bygga antahkarana.

Reflektera över dessa ting och fortsätt med arbetet.

(I några *Tal till lärjungar* gör Tibetanen följande anmärkningar, som här kan tillämpas med särskild giltighet. A.A.B.) [496]

”Ditt viktigaste behov är att *intensifiera din inre andliga strävan*. Du behöver arbeta bestämdare från det som kunde kallas en spänningspunkt. Studera vad som sagts om spänning och intensitet. Det är avsiktens intensitet, som förändrar dig från den knogande, hyfsat dugande aspiranten till lärjungen med eld i hjärta och tanke. Men kanske du föredrar att gå stadigt framåt, utan gruppansträngning, varvid du låter ditt arbete för mig och för gruppen ingå som en välordnad del av det dagliga livet, vilket du ganska mycket kan inrätta som du behagar och i vilket andens liv får sin beskärda del, vari tjänandeaspekten inte försummas och det du visar fram i livet är ordentligt balanserat och genomfört utan mycken verklig påfrestning. När detta är fallet, kanske det är din personlighets val eller din själs beslut för ett visst liv, men det betyder att du *inte* är lärjungen, hos vilken allt underordnats lärjungaskapets liv.

Jag vill här påpeka två saker. Den första: om du så kan ändra din spänning att du drivs av andens liv, så kommer det att medföra en energiomvälvning i ditt inre liv. Är du redo för detta? Den andra: det åstadkommer ingen yttre förändring i dina förhållanden till omgivningen. Dina yttre plikter måste även i fortsättningen fyllas och intressen tillgodoses, men det jag talar om avser inre inriktningar, dynamiska inre beslut och en inre organisation för tjänande och uppoffrande. Föredrar du kanske det långsammare och lättare sättet? Om så är fallet, är det helt och hållet din ensak och är du alltjämt på väg. Du är alltjämt en konstruktiv människa, som gör nytta. Jag ställer dig bara inför en av de kriser som kommer i alla lärjungars liv, kriser vari val måste träffas, som blir avgörande för en cykel *men bara för en cykel*. Det är i högsta grad en fråga om snabbhet och om att organisera sig för snabbhet. Detta innebär att man utmönstrar oväsentligheter och koncentrerar sig på väsentligheter – inre väsentligheter, såsom dessa avser själen och dess förhållande till personligheten, och yttre, såsom dessa avser er och omgivningen.

Jag vill ge dig tre vägledande tankar för djup reflektion [497] under de närmaste sex månaderna. Fundera i huvudet på en varje månad i tre månader, och begrunda dem i hjärtat de följande tre månaderna. Dessa vägledande tankar är:

1. Snabbhetens nödvändighet.
2. Omorganiserandet av rättesnören för tanke och liv.
3. Framvisandet av: uppriktighet, offervilja, enkelhet.”*

I de många strängar av ljus, som aspiranterna, lärjungarna och de invigda i världen väver, kan vi se gruppens antahkarana gradvis framträda – den bro, varpå mänskligheten såsom en helhet skall kunna lösgöra sig från materien och formen. Detta byggande av antahkarana är den stora och yttersta tjänst som alla sanna aspiranter kan göra.

Den omedelbart förestående uppgiften

Det jag nu skall säga är av generaliserande art. Jag vill ange, såvitt möjligt (varvid jag ber er minnas att alla generaliseringar är i grund och botten riktiga men i enskildheter felaktiga), den punkt där mänskligheten står med avseende på antahkarana. Man skulle kunna säga att den normala evolutionens hela mål är att föra mänskligheten till den punkt, där en direkt kontaktlinje upprättas mellan personligheten och den andliga triaden via själen – eller snarare genom användandet av själsmedvetenheten för uppnåendet av detta varsevara. Detta fullbordas vid den tredje initiationen. Vi skall nu för en stund begrunda monaden.

Jag vill påminna er om att det i förhållandet mellan personligheten och själen finns en analogi med förhållandet mellan triaden och monaden. Detta är en analogi, som väsentligen är fullständig, från medvetenhetens synpunkt men inte från formens synpunkt betraktad. Vad som slutligen sker på det sista utvecklingsstadiet är att den förenade personligheten och själen fullständigt sammansmälter med den förenade monaden och andliga triaden. Först när detta

---

**Discipleship in the New Age*, Vol. 1, sidan 538.

verkligen [498] genomförts, frigöres fullständigt de liv, som är involverade i vårt solsystem, från all formens kontroll. Kom detta noga ihåg och inse innebörden av ordet *tjänande*, som så ofta används i den ockulta vetenskapen, och inse även att för aspiranter och lärjungar den omedelbart förestående uppgiften består i:

1. Att genom inrättning åstadkomma själens och kroppens förening.
2. Att bygga antahkarana och därvid använda de sex sätt eller medel jag tidigare skisserat och sålunda frammana gensvar på triaden. Tanken om inrättning–invokation–evokation är de tre viktigare ideer ni skall hålla i minnet, medan vi fortsätter med detta studium.

Att jag nu lämnar uppgifter om det som tidigare betraktades såsom en del av det förberedande arbetet inför tredje initiationen beror på att släktet nu står vid den punkt i utvecklingen som berättigar en fullständig ändring i närmandet till det gudomliga såsom hierarkin undervisar i detta. Detta betyder icke att den äldre undervisningen avskaffas, utan att den flyttas tillbaka till de tidigare stadierna av lärjungaskapets väg, medan den undervisning, som meddelats på dessa stadier, nu blir det arbete aspiranterna utför på provlärjungaskapets väg. Tonvikten har lagts på renandet, på behovet av att utveckla kristuslivet, på den mystiska visionen och på filosofi. Ockulta sanningar har delgivits släktet och väckt mycket intresse, mycken kritik och diskussion, de har tilltalat alla slags intellekt, de har förvrängts och tillämpats felaktigt. Icke desto mindre har de verksamt hjälpt långt komna aspiranter fram till att inträda på lärjungaskapets väg, varvid samtidigt också antagna lärjungar skridit framåt. När lärjungen väl stadigt vandrar vägen, blir sanningarna självklara för honom och kan han själv tillämpa och sanna dem, vilket ofrånkomligen leder honom till initiationens port.

Släktet *såsom helhet* står nu vid själva ingången till lärjungaskapets väg. Släktets blick är riktad framåt mot visionen, antingen denna är visionen av själen, en vision om ett bättre levnadssätt, om en förbättrad ekonomisk situation eller om [499] bättre förhållanden raserna emellan. Att denna vision ofta är förvrängd, att den är inriktad på det materiella eller bara delvis uppfattad, är tyvärr sant, men massan har i dag ett väsentligt grepp om det ”nya och önskvärda” i en eller annan form – något som tidigare varit okänt. I det förflutna var det intelligentian eller de utvalda förbehållet att ha visionen. I dag är det flertalet människor. Mänskligheten står således som helhet beredd för en allmän inrättningsprocess, och detta är den *andliga* orsak som låg till grund för världskriget. ”Sorgens vassa sax måste skilja det verkliga från det överkliga, smärtans pisksnärt måste väcka den sömniga själen till utsökt liv, livets rötter måste ryckas upp ur det själviska begärets mylla, och så står människan fri.” Så lyder *Den gamla kommentaren* i en av sina mera mystiska strofer. Sålunda pekar den profetiskt mot den ariska rasens slut – inte slut i betydelsen av fullbordan utan avslutningen av en cykel av mental fulländning såsom förberedelse för en cykel, vari det mentala kommer att rätt användas såsom ett redskap för inrättning, sedan såsom själens sökarljus och såsom det medel, varmed personligheten styres.

I de långsamma evolutionsprocesserna är för flertalet nästa steg framåt själen och formens inrättning, så att det kan ske en förening i medvetenheten efter en mental uppskattning av kristusprincipen och dess djupa uttryck i släktets liv. Detta är något som kan ses helt klart framträda, om ni har ögon att se med. Det syns tydligt i det allmänna intresset för god vilja, som slutligen leder till fred. Denna önskan om fred kan bygga på individens eller nationens själviskhet eller på en verklig önskan om en lyckligare värld, där människan kan leva ett fullare andligt liv och grunda sin strävan på sannare värden. Den kan ses i all den planläggning som nu pågår för en ny världsordning grundad på människans frihet, tron på mänskliga rättigheter och riktiga mänskliga relationer. Den visar sig även i det arbete som utföres av de stora humanitära rörelserna, hjälporganisationerna, socialvårdsinrättningarna och det vida frammanandet av det mänskliga intellektet genom nätverket av utbildningsanstalter i världen. Kristusprincipen *är* uttrycksfullt närvarande, [500] och oförmågan att inse detta faktum har till stor del berott på den härskande mänskliga strävan att förklara och tolka denna fras blott i religionens termer, fastän den religiösa tolkningen är bara ett av sätten att förstå verkligheten.

Det finns andra lika viktiga sätt. Alla de stora vägarna att nalkas verkligheten är av andlig natur och tolkar den gudomliga avsikten, och antingen den religiöse kristne talar om guds rike eller den humanitärt arbetande framhåller människornas broderskap eller ledarna mot ondskan anför kampen för den nya världsordningen eller för Atlantdeklarationens fyra friheter, uttrycker de alla framträdandet av guds kärlek i sin gestalt av Kristi ande.

Mänsklighetens flertal har således nått en punkt i framträdandet ur mörkret. Den har själv framkallat ondskans makters reaktion, och därav dessas försök att hejda människoandens framåtskridande och hindra det godas, det sannas och det skönas frammarsch.

Aspiranter och på prov antagna lärjungar ägnar sig åt en bestämd process av att fokusera sin medvetenhet i själen. Denna process består av två delar:

En intensifiering av personlighetens liv, så att det utvecklas till sina högsta individualistiska förmågor.

Ett framåtskridande in i ljuset och till medveten kontakt med själen.

Detta innefattar inrättningsprocessens tidiga stadium, som är en fokuserad, koncentrerad strävan allt enligt själens stråltillhörighet och livsavsikt. Det har ingen betydelse om detta antar formen av ett intensivt engagemang i något vetenskaplig projekt eller en djup koncentration på andligt arbete för världen eller en fullständig hängivelse för humanitär strävan. Jag vill fästa er uppmärksamhet på denna utsaga. I varje dylikt fall *måste* drivkraften vara förbättring. Den måste genomföras med yttersta ansträngning, men med rätt motiv och strävan att samtidigt dana en god karaktär och en stadig avsikt skall aspiranten eller provlärjungen till sist finna att han lyckats upprätta ett bestämt förhållande till själen, upptäcka att [501] kontaktvägen mellan själen och hjärnan via det mentala öppnats och att han bemästrat första stadiet i den erforderliga inrättningsprocessen.

När detta genomförts, övergår människan till lärjungaskapets väg och kan företaga sig det arbete jag i denna avhandling tecknar huvuddragen av. Sålunda kan ni se hur hela människosläktet nått en central och synnerligen viktig punkt på evolutionens väg. Den uppgift, som omedelbart förestår alla – var och en på sin plats –, är att stå med rätt inriktning, oförskräckta av omständigheterna och sedan oryggligt gå framåt.

Jag har givit er sex metoder för byggandet av antahkarana, och när vi nu går vidare att behandla vår nästa punkt, är det min önskan att ni ofta återanknyter till dem. De strålmeter, vi skall ägna oss åt, är de metoder som är de enda möjliga på de sju stora linjerna av emanerande energi, som de olika stråltyperna skall sätta in på dessa sex stadier av byggnadsprocessen. Alla lärjungar på alla dessa sju strålar använder samma byggnadsteknik, nämligen intention, visualisering, projicering, invokation och evokation, stadgande och uppståndelse. Av dessa är de två första enhetliga till tekniken för alla strålarna, men när projiceringens stadium nåtts, börjar strålteknikerna skilja sig åt, och det är dessa tekniker eller metoder för strålararbete i förening med de sju maktorden, som vi nu skall betrakta.

De sju strålarnas metoder såsom de används i byggnadsprocessen

Fram till projiceringsstadiet är de metoder, alla lärjungar på alla strålarna använder, desamma. Deras avsikt är en enda, och de måste alla nå samma mått av spänning och förberedelse för byggandet av bron genom att samla den erforderliga energin ur två källor – personligheten och själen. Genom denna fokusering och den spänning som uppstår därav, således genom evokation av den andliga triaden och inledandet av processen av att bygga från brons båda ändar (om ett dylikt uttryck är möjligt och tillåtligt) går arbetet enhetligt framåt. Användandet av den skapande fantasin [502] framkallas nu, och detta utgör det andra stadiet. Detta vållar en verklig svårighet för första strålens och sjunde strålens aspiranter. Ingendera typen kan med lätthet organisera materieenergin, rikta energiströmmarna och se sitt mål klart såsom en bild för den mentala synens öga. Det är ett ytterst svårt förfarande för dem. Det måste dock göras på ett eller annat sätt, ty bruket av den visuella fantasin är en väsentlig faktor i byggnadsprocessen och ett av de viktigare medlen för fokusering före projicering.

Denna projiceringsprocess är indelad i tre huvudsakliga aktiviteter:

1. Efter att ordentligt ha fokuserat och noggrant, i rätt följd och systematiskt ha gjort sig en bild av ”regnbågsbron” åkallar lärjungen – med en bestämd och särskild ansträngning – viljeaspekten hos sin natur, så långt han förmår i denna inkarnation. Det är i samband härmed som de olika strålmeterierna kommer till synes, varvid skillnaden bestäms av strållivets kvalitet.

2. Lärjungen måste stadigt behålla den trefaldiga medvetenheten, icke bara teoretiskt utan även faktiskt, så att han samtidigt använder tre parallella tankegångar eller tre strömmarna av aktiv energi:

a. Han är varse sig själv, personlighet och själ, såsom upptagen med brobyggandets process. Han förlorar icke för en sekund sin förnimmelse av medveten identitet.

b. Han är varse den punkt av fokuserad spänning han lyckats framkalla och att tre energiströmmar medverkat till den – personlighetens fokuserade energi, balanserad i det lägre, konkreta mentala, själens inflödande magnetiska energi, som strömmar ut ur egolotusens tolv kronblad, ordnade i tre kretsar, jämte den innersta kretsen, och energin från ”ädelstenen i lotusblomman” – allt strömmande in i centret för spänning i det lägre mentala.

c. Han är varse så mycket av sin stråleenergis medvetenhet som kan ingå i hans varsevara; detta är hans egostråles energi och inte personlighetens kraft. Han bemödar sig om att se sig själv såsom en punkt av särskild energi [503] färgad av hans stråles liv och har noga i åtanke att hans egostråles energi är den viktigare energi som monaden söker uttrycka sig igenom, och även att hans trefaldiga egovehikel är en avspegling av och har ett nära förhållande till den andliga triadens tre aspekter. Det är detta förhållande (och dess medvetna samspel och verkan), som frammanas genom byggandet av antahkarana och som till slut (när det är starkt nog) får ”ädelstenen i lotusblomman” att stråla.

3. Först när dessa tre stadier av insikt har fullbordats, så långt lärjungen känner sig i stånd att genomföra dem, bereder han sig för det särskilda bruket av sin strålmeteria inför ”projicerandet av ljudet” eller maktordet.

Av allt det ovan sagda kan ni förstå att detta utgör en bestämt planerad process av i grunden vetenskaplig karaktär och förutsätter en lika stor noggrannhet i utförandet som det förfarande vetenskapsmannen tillämpar i sökandet efter en avancerad kemisk formel. Vetenskapligt talat består den enda skillnaden i att hela processen genomföres på subjektiva nivåer och i medvetenhetens rike, fordrar således en medvetenhet och en koncentration, som inte behövs vid påtagligare arbete på varsevarats yttre plan. I förstounde synes det invecklat, när lärjungen söker bemästra processens olika stadier, men allt blir helt och hållet automatiskt, när det väl bemästrats. Här följer en sammanfattning av processen fram till dess projiceringen bestämt göres:

I. Intention, som åstadkommer fokusering och spänning.

II. Visualisering, som åstadkommes genom:

1. Den buddhiska aktiviteten av att göra ”intryck”.

2. Spänningen i mentalkroppen.

3. Fantasiprocesserna i astralkroppen.

III. Projicering:

1. Åkallandet av viljeaspekten.

2. Lärjungen behåller ett tillstånd av trefaldigt varsevara, så att: [504]

a. Han är ständigt varse sin egen identitet.

b. Han är medveten om en fast punkt av spänning.

c. Han är aktivt varse sin själsstråle eller sin själsenergi.

3. Han börjar rätt använda denna särskilda stråleenergi.

4. När allt detta är fullbordat, använder han maktordet, som är verktyget för hans vilja.

Denna kortfattade uppställning bör vara till hjälp i förfarandet. Ni kan se hur ett stadium växer fram ur det närmast föregående och hur det borde vara möjligt för det inledande arbetet att snabbt föras framåt, sedan grunden till förtrogenhet med detta väl lagts.

När de metoder, som utmärker lärjungens stråleenergi, når den punkt, där de bestämt används, är det emellertid icke så enkelt som det låter. Framgång i byggnadsprocessen beror på lärjungens förmåga att göra tre saker:

1. Hålla det mentala stadigt i ljuset, det vill säga behålla punkten av spänning på högsta möjliga nivå vid varje given tid i lärjungens utveckling och byggnadsverksamhet.

2. Registrera medvetenhet om själskontakt och sålunda åstadkomma en ökande sammanmältning av själen och personligheten, så att en fullständig förening nås i tilltagande grad. Tekniskt sett innebär detta att själsstrålens energi och personlighetsstrålens energi uppgår i varandra, varvid själsstrålen alltid härskar.

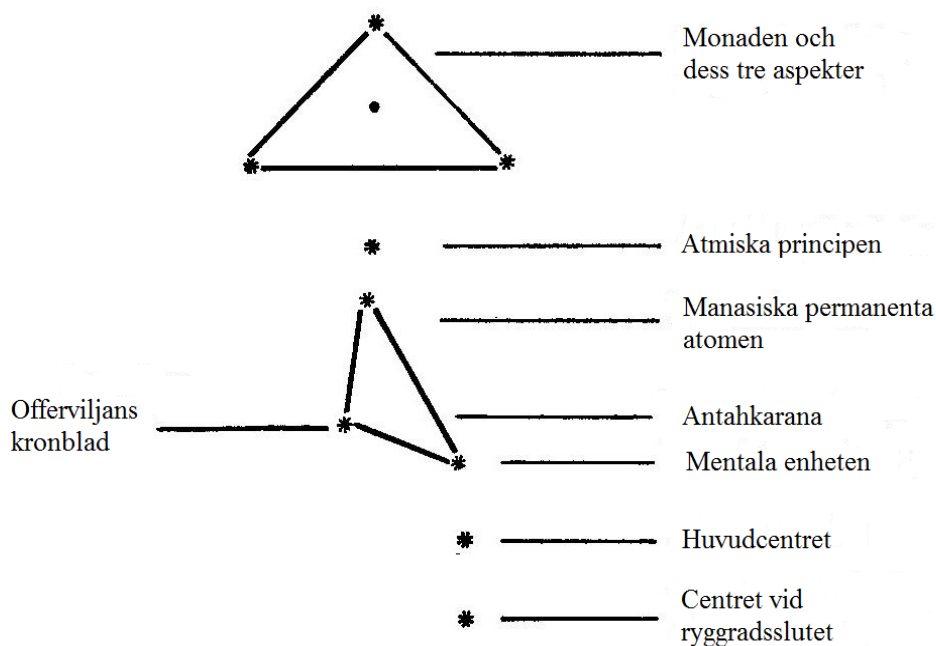
3. Hålla i medvetandet, bestämt och i detalj, den metod ni skall använda när ni bygger bron, enligt den särskilda stråltekniken och med sikte på målet att sammanföra (på ett nytt och betydelsefullt sätt, faktiskt och inte bara teoretiskt) den andliga triaden och personligheten.

Själen såsom ett separat väsen försvinner därför sakta ur bilden, eftersom den upptas i och av personligheten, som alltmer blir *själen i inkarnation*. Till sist är förhållandet [505] mellan anden (monaden) och personligheten (formen eller materien) upprättat, med en liten, ständigt närvarande punkt av medvetenhet, som är varse båda dessa faktorer och likväl behåller sin egen identitet oantastad. Detta senare förverkligande är resultatet av eoners arbete utfört av själen. Med en paradox säger vi att själen avtar eller försvinner men när allt kommer omkring blir kvar, ty i detta solsystem finns intet annat än denna medvetenhet om *vara*.

En sak vill jag här beröra, innan jag dryftar de sju strålarnas metoder för projicering. Den bro som skall byggas kallas ofta ”regnbågsbron”, då den består av de sju strålarnas alla färger. För att tala bestämt och ur lärjungens synvinkel säger vi att den bro, han bygger mellan personligheten och den andliga triaden, består av sju energisträngar eller sju kraftströmmar. Han använder alla sju strålarna och har vunnit förmågan att göra det med lätthet, eftersom hans personlighet om och om igen (i den långa cykeln av inkarnationer) många gånger varit på alla sju strålarna. Men hans själs stråle härskar till sist, och i regnbågsbron ”hör man hans strålars färger dallra, ser man hans stråles ton.” Den bro, mänskligheten såsom helhet bygger, är en bro bestående av mångfalden av enskilda broar, de många lärjungarna byggt. Den bildas därför med tiden av sju energisträngar eller -strömmar, som kommer från de sju egogrupperna (en grupp för varje stråltyp). Till denna bro bidrar med sitt skapande arbete alla människor, som når själskontaktens stadium. Deras härskande ljussträngar sammansmälter till en enda hel, och deras ringare strängar förloras ur sikte i det ljus som strålar från den sjufaldiga bro *mänskligheten* med tiden skall fullborda.

Också i denna slutligen – vid världscykelns ände – fullbordade bro skall en enda stråles ljus och färg förhärska, andra strålens, varvid fjärde strålen blir den närmast underordnade. Fjärde strålen kan symboliskt kallas ”huvudkabeln” för mänskligheten, eftersom den är den fjärde skapande hierarkins härskande ton. Låt oss nu dryfta de sju strålmotoderna en och en. [506]

När vi behandlar dessa sju stråltekniker med deras åtföljande maktord, måste ni noga betänka att vi sysslar helt och hållet med viljeaspekten. Denna förutsätter en högre inrätningsprocess och evokationen av en gudomlig aspekt, som hittills varit förhållandevis stilla utom i den mån viljan avspeglats i aktiviteten hos offerviljans kronblad i egolotusen jämte dess förvrängda skugga i det mentala. Detta kräver följaktligen ett ganska högt stadium av andlig utveckling från antahkaranabyggarens sida. Det betyder att det finns (minst sagt) tecken på den mellan det mentala, offerviljans kronblad och den atmiska principen. Detta må vara blott den tunnaste tråd man kan tänka sig, tusen gånger finare än en spindelvävstråd, men den måste ofrånkomligen finnas. När från esoterikerns synpunkt betraktad denna är ett påtagligt faktum, har vi följande direkta kontakt:

När denna kontakt är slutförd, markerar den en hel enhet av andligt arbete, om jag så får uttrycka det, som gör människan på fysiska planet fullständigt inrättad. Denna enhet fullbordas vid tiden för fjärde initiationen, den stora försakelsen, varvid den första aspekten börjar härska över de två andra.

Då tynar själslivet – såsom det hittills uppfattats – bort och försvinner kausalkroppen. Helheten av minne, [507] egenskaper och förmågor uppgår då i monaden. Orden ”jag och min fader äro ett” besannas. Också astralkroppen försvinner i samma stora försakelseprocess, och fysiska kroppen (såsom ett automatiskt redskap för livskraftskroppen) behövs inte längre, ehuru den förblir och tjänar ett ändamål, när monaden så kräver. Från formaspekten har man då monaden, den andliga triadens sfär och eterkroppen på fysiska planet. Jag vill här påminna om att de nivåer av medveten tillvaro, vi betraktar såsom formlösa, är det bara i relativ mening, emedan våra sju plan är det kosmiska fysiska planets sju underplan. Medvetenhetens centrum finns nu i viljenaturen, när denna nivå av förmåga uppnåtts, och inte längre i kärleksnaturen. Verksamhet och kärlek är alltjämt närvarande i fullt mått, men den invigde har sin uppmärksamhets fokus i gudomens viljeaspekt.

I en forntida bok, som hör till mästarnas arkiv, sägs att:

”Bevarandet av värden är uppgiften för den invigde på första strålen, uppnåendet av positivitet är målet för den invigde på andra strålen. Den som arbetar på tredje strålen måste nå vägen härifrån dit.

Den invigde på fjärde strålen når fram till viljeaspekten, när striden intar sitt rättmätiga ställe och ej vållar onödigt bekymmer. Dessa fyra förmågor utmärker målet för människorna och påverkar dem alla på den lägre graden av medvetenhet. Visionens och det flitiga arbetets stråle visar den raka vägen, väcker viljan att följa den och förenar kärleken till gud, kärleken till människan och allt som andas i det ändamål som ligger till grund för allt, och till detta ändamål och dess jordiska fullbordan ger sjunde strålen allt den har.”

Det har inte varit lätt att i moderna termer och ord kläda dessa svårfattliga tankar, uttryckta på ett språk och med en symbolism, som är ytterst ålderdomliga. Jag har förmedlat bara den allmänna idén – alla sju strålarnas samarbete i gudomens byggnadsprocesser och deras planerade växelverkan i en liten skala, [508] oändligt liten i jämförelse med det stora hela. Människan gensvarar inom mänsklighetens krets, innesluten inom hierarkins större krets, och blir medveten om denna sammansmältning och använder genom antahkarana de förmågor som finns i båda grupperna av levande väsen. I den stund lärjungen nalkas denna punkt i medvetenheten och antahkarana är fast förankrat (också om det alltjämt är blott en tunn struktur), blir

han varse den faktor som är den större krets som omsluter de båda andra – Shamballa, den hemliga platsen, där guds vilja formuleras för det omedelbara nuet och för den avlägsna framtiden.

Med denna vision och antydda inledning låt oss nu fastställa de sju tekniker som skall tillämpas på bygnadsprocessens projiceringsstadium.

Stråle ett . . . Vilja eller makt

För att förstå första strålens teknik måste man begripa strålens grundegenskap. Denna är *dynamisk*. Punkten i mitten är första strålen, maktens stråle, och dess teknik består aldrig i att förflytta sig från medelpunkten utan i att från denna punkt arbeta dynamiskt. Kanske är *inspiration* det ord som bäst uttrycker dess arbetssätt. Fadern inspirerar till gensvar från materiaspekten eller från modern, om ni önskar den symbolismen, men han åstadkommer detta genom att själv förbli orörlig. Från den punkt, där han befinner sig, arbetar byggaren (den mänskliga eller gudomliga) icke genom attraktionens lag, såsom andra strålen gör, utan genom syntesens lag, genom en viljans befallning, grundad på ett klart formulerat ändamål och program. Ni förstår således att första strålens personlighet (liksom faktiskt alla lärjungar) måste utröna vilken aspekt av en bestämd stråle han själv är. För en lärjunge, som inte genomgått tredje initiationen, är det inte möjligt att utröna monadens stråle, men varje lärjunge, som bygger antahkarana och som nått projiceringsstadiet, *bör veta sin själsstråle och sin personlighetsstråle och bör minnas att dessas sammansmälta eller förenade kraft måste utföra projiceringsakten*. Monadens energi kan frammanas, men detta leder till en utgjutelse mot dess [509] verksamma redskap och är icke i sig en projiceringsakt. Projiceringsakten är ”skuggans och spegelbildens” verk. *Den gamla kommentaren* säger i detta sammanhang, när den behandlar maktordet för varje stråle:

”När ingen skugga finnes, emedan Solen är klar, och ingen spegelbild, emedan vattnet icke längre är, då förbliver intet utom den ende, som står och styr livet och formen med ögonen. Den trefaldiga skuggan är nu ett. Jagets trefald finnes ej mera. De tre högre stiga ned och alla nio äro ett. Bida tiden.”

När således själens stråle härskar över personlighetens stråle, blir jaget den som handlar, varvid det får hjälp av det lägre jagets stråle. De tre vehiklarnas strålar är inte längre aktiva utan endast själens och personlighetens grundläggande dualitet är kvar, och det råder ingen ringare differentiering.

När jag behandlar alla dessa sju strålar, söker jag ifråga om var och en göra tre saker:

1. Ange projicerings tekniken. Denna teknik indelas i fyra stadier:
  - a. Förberedelsens stadium, på vilket medvetenheten fokuseras i själsstrålen.
  - b. Ett mellanspel, i vilket den projicerande med intensitet inser ”spänningspunktens” existens och visualiseringsprocessens fullbordade alster.
  - c. En aktivitet av fokuserad vilja, allt enligt stråltillhörigheten, vari en linje av ljus eller av levande substans i fantasin och kreativt utsänds eller projiceras från mentalenheten så långt som möjligt mot den andliga triaden, varvid den skapande fantasin används oavbrutet.
  - d. Denna ljuslinje (denna sträng eller bro) avbildas därpå såsom färgad av de två stråleegenskaperna och hålls stadigt inrätad i den andliga triadens ljus – icke själens ljus. Detta motsvarar det mycket tidigare utvecklingsstadium, på vilket det mentala hölls stadigt i ljuset. Det mentala hålls alltså på detta sätt, men det mentala (såsom själens och [510] personlighetens redskap) är inte längre stilla utan blir självt aktivt och håller.
2. Kortfattat ange maktordets verkan. När tillräcklig stadga förvärvats, yttrar lärjungen ett maktord, som tjänar till att bära ljuset ytterligare framåt och uppåt. När detta ord *yttras rätt*, får det tre verkningar:
  - a. Det håller kanalen för den andliga triadens nedstigande ljus fri från alla hinder.
  - b. Det når (genom sin vibrationsaktivitet) det kraftcentrum vi kallar den andliga triaden, tillfälligt fokuserad i den manasiska permanenta atomen, och frammanar ett gensvar i form av en tråd av nedstigande triadiskt ljus.
  - c. Det orsakar utmed hela antahkarana en vibration, som i sin tur frammanar gensvar från

”regnbågsbron”, såsom denna byggs av alla andra lärjungar. Sålunda främjas arbetet med att bygga *släktets* antahkarana.

Jag gör här två saker – varvid jag talar till er i symboler. Det finns, som ni vet, i bokstavlig mening intet uppe eller nere eller högre eller lägre, icke heller finns några separativa handlingar sådana som de ockulta vetenskaperna anger dem. Likväl måste sanningen så framställas i och för lärjungens mentalmedvetenhet. Jag har också i mänskligt fattbara ordalag angivit huvud-dragen i en process som, om den utföres riktigt, sätter er i stånd att verkligen skrida framåt i den *förberedande förståelse* som krävs för alla som hoppas på att någon gång genomgå initiation.

3. Detta för oss fram till den tredje punkten, initiationens natur. Initiationen består i verklig-heten av tre större medvetenhetsexpansioner.

a. Den målmedvetna personlighetens medvetenhets expansion i själens medvetenhet. Denna expansion slutföres fullständigt vid tredje initiationen.

b. Denna sammansmälta och förenade medvetenhets [511] expansion i den andliga triadens medvetenhet. Denna expansion slutföres fullständigt vid femte initiationen.

c. Den medvetenhetsexpansion som mästarna arbetar mot och som slutföres vid sjunde initiationen.

Studerande av i dag har gjort så stort framsteg mot kontrollen av personligheten och lär-jungarna i världen är nu så många att hierarkins tonvikt i dag ligger på de medvetenhetstillstånd som följer på tredje initiationen. Därav publiceringen av undervisningen om antahkarana.

Ni finner nedan i tabellform undervisningen om de sex stadierna, så att ni kan få en åskådlig bild av den avsedda processen. Processens utförande är naturligtvis en annan sak, och dess framgång beror av mer än ett teoretiskt begripande av processen. Den beror av er förmåga att bestämdare än ni hittills gjort leva i meningens värld, av er vetskap om er själs stråle och er personlighets stråle och av er förmåga att fokusera i er förenade medvetenhet och att från denna punkt – alltmedan ni håller det mentala stadigt i ljuset – yttra det maktord som skall bära er skapade ljustråd framåt mot den andliga triaden.

SAMMANFATTNING FÖR REFLEKTERANDE KONTEMPLATION OM ATT BYGGA ANTAHKARANA

I. Punkter att ha i åtanke.

Detta byggnadsarbete avser handhavandet av energi. De studerande bör begrunda skill-naden mellan energi och kraft.

Det beror av bruket av den skapande fantasin. De studerande gör klokt i att reflektera på fantasins förhållande till intuitionen och bådas förhållande till intellektet.

Arbetet med att bygga antahkarana måste göras med så mycken medveten förståelse som möjligt. [512]

II. De sex stegen i eller metoderna för byggandet av antahkarana.

1. Intention.

- a. Att åstadkomma rätt inriktning
mot själen
mot den andliga triaden.

b. Det är nödvändigt att mentalt förstå det arbete som skall utföras.

c. Man måste skapa en begränsningssfär av medvetet samlade energier och hålla den i ett spänningstillstånd.

d. Man måste i ett skede försöka tänka klart om denna intentionsprocess.

e. Därefter skall man behålla spänningpunkten.

2. Visualisering.

a. Man använder den skapande fantasin eller den bildskapande förmågan.

b. Man gensvarar på intryck från intuitionen eller buddhi.

c. Man är koncentrerad på två energier:

Den energi som hålls vid en spänningspunkt inom den tidigare skapade begränsningsfären.

Den aktiva bildformande energi som aktiveras genom byggarens intellekt.

3. Projicering.

a. Lärjungen använder viljan genom den metod som lämpar sig för hans stråle, hans själs stråle.

b. Han behåller samtidigt tre tankegångar:

Varsevara om den förenade personligheten och själen.

Varsevara om punkten av fokuserad spänning.

Varsevara om strålenergin i dess viljeaspekt.

c. Allt enligt den stråle lärjungen själv tillhör brukar han någon av de sju strålbestämda projiceringsmetoderna.

d. Han brukar ett maktord.

4. Invokation och evokation.

a. Själens och personligheten i förening är nu invokativa, och deras samfälliga intention uttrycks på de tre föregående stadierna.

b. Från den andliga triaden kommer sedan ett gensvar, som denna intention frammanat, driven genom en viljeakt från en spänningspunkt.

5. Stadgande.

Detta åstadkommer man genom långvarigt, tålmodigt bruk av de fyra [513] tidigare processerna, åtföljda av ett medvetet bruk av antahkarana.

6. Uppståndelse och himmelfärd.

Detta är medvetenhetens höjande upp ur själens och personlighetens begränsningar (så ter sig dessa ur monadens synvinkel) och dess övergång till den andliga triadens medvetenhet.

Här vill jag beröra en viktig sak, som sammanhänger med alla maktord. Jag kunde ge er dessa ord i deras gamla form på *sensa*, men det vore inte möjligt för mig att genom skriftens förmedling lära er deras gamla och egenartade uttal eller den ton man skall ljuda dem på. Detta brukade man anse vara av den största vikt. I dag undervisas lärjungarna i att arbeta betydligt mera på de *inre planen, meningens plan*, och inte såsom förut vara beroende av ljudets yttre aktivitet. Kom ihåg att det nu inte är på det yttre planet ni skapar. Det fysiska ljudet är således förhållandevis betydelselöst. Vad som däremot har betydelse är lärjungens förmåga att *känna* maktordets innebörd, när han tyst yttrar det. Det är hans uppfattnings *kvalitet*, som åstadkommer den rätta verkan och inte det sätt, varpå han med stämbanden och munnen frambringar ett ljud. De studerande har fått lära sig att AUM har en större makt, när de ljudar den ohörbart och lyssnar på den, än när de ljudar den hörbart. Detta fick de först lära sig, innan de yttrade dessa maktord. De har varit i färd med att lära innebörden av OM, även om de inte insett det. Allt detta var såsom en förberedelse för bruket av strålarnas ord. Det är tanken bakom formen, den registrerade känslan rörande orden och förståelsen av deras innebörd, som är av betydelse. Det är förmågan att tänka, känna och tyst sända ut kvalitetens rop till kvaliteten, meningens till meningen, naturens till naturen, formens rop till anden, som betyder något, varvid man alltid skall minnas att det som finns på fysiska planet *inte* är en princip. Det är inte det fysiska ljudet, som leder till ett framgångsrikt byggande av antahkarana. Det som egentligen utför arbetet är kvaliteten av ett särskilt [514] slags subjektiv natur (själens stråle såsom den härskar över personlighetens stråle), som vädjar till det som är ännu mer subjektivt. Man bör ha i åtanke att själsnaturen är avgjort objektiv, betraktad ur den andliga triadens synvinkel. Detta är ett konstaterande av ett ockult faktum, som man kommer att bättre förstå, när tänkare, vetenskapsmän och psykologer erkänner människans natur (såsom de ockulta vetenskaperna undervisar om denna).

Vad jag här vill framhålla är att jag inte kommer att ge något särskilt ord, eftersom det vore obrukbart. OM är obrukbar för de flesta människor, även om skolade studerande nu kan draga nytta av att använda det. Denna allmänna obrukbarhet beror inte bara på att människor inte

använder ordet rätt, utan även på att de, när de använder det, inte håller innebörden fast i medvetandet. Detsamma gäller ett maktord. Vad vore det för mening med att jag försökte ge ordet för första strålen, som (när det framställs i sin symboliska skrivna form) är något liknande detta – UKRTAPKLSTI? Vissa ljud i denna ordform har utelämnats, då det inte finns något sätt att teckna dem, eftersom de är varken vokaler eller konsonanter. Rätt uttalat bildar det ovanstående tre ord. Men vad jag kan ge, så vitt möjligt, är den engelska *motsvarande innebörden*, och det är denna innebörd jag ber er ha i åtanke, när ni mentalt yttrar ljudet eller maktordet och åskådligt försöker se det göra det esoteriska under som brobyggandet är.

Lärjungen tillhörig första strålen får således motsvara kraven så gott han kan och följa projiceringsteknikens fyra stadier (sidorna 489–493, 509). När han troget följt denna i huvuddrag angivna rutin, måste han medvetet söka sammansmälta personligheten och själen och i någon mån åstadkomma detta och sedan hålla dessa förenade faktorer stadigt i triadens ljus. Han har nu åstadkommit en ytterligare punkt av fokuserad intention, som alstrat en ny och ännu mer dynamisk spänning. I den fullbordade tystnad, som kommer därav, utför han akten att projicera antahkarana, [515] och detta bäres sedan framåt med ett maktords kraft. Den symbolism, som sammanhänger med detta, ligger bakom det frimureriska bruket av ord, som översatta till engelska lyder ”So mote it be” [Ske alltså], yttrade med högra handen utsträckt och innebärande logens samfälliga vilja, i sig en symbol för den allrahögstes vilja och avsikt.

Innebörden av det maktord, som skall användas i detta skede, när projiceringen fullbordats, kan sammanfattas med orden: ”JAG HÄVDAR FAKTUM.” Detta är den form, jag kan ge er, som kommer den tidigare nämnda ordformen närmast. En smula djup eftertanke på dessa ord skall visa att de har en oerhörd kraft, om de yttras med förståelse för deras innebörd. Den lärjunge som yttrar dem antar och hävdar sedan:

1. Den andliga triaden är ett faktum.
2. Förhållandet mellan den sammansmälta och förenade personligheten och själen är ett faktum.
3. Också antahkarana är ett faktum.
4. Det dubbla uttrycket för manifestationens grundläggande dualitet – personligheten eller formen och monaden eller anden – är ett faktum.
5. Monadens vilja är den faktor som skall frammanas.
6. Han kan lita till att den vetande, den avsiktliga kontaktar sin viljas redskap på fysiska planet.
7. Arbetet har utförts.

Detta förutsättande såsom faktum är icke tro, utan kunskap och övertygelse, och på denna insedda övertygelse vilar, handlar och litar lärjungen. Den blir en oföränderlig inställning. Innebörden av den ovan anförda sjufaldiga utsagan blir klarare, om lärjungen begrundar skillnaden mellan tro och övertygelse. Det är detta gudomliga hävdande, som håller världsalltet i varande; det är detta gudomliga hävdande, som är den uttryckta sammanfattningen av all kunskap och kärlek, och lärjungen på första strålen måste börja använda denna teknik i förlitan på sin gudomliga förmånsrätt till hävdande. Begrunda denna utsaga. Det är [516] Shamballas teknik, och det är alla första strålen tillhöriga själars hävdvunna rätt och särskilda förmån.

Stråle två ... Kärlek–visdom

Också här gäller att de två första stadierna, intentionens och visualiseringens stadier, noggrant genomgåts och de fyra stadierna hörande till projiceringen genomförts till sin högsta punkt. Det livliga ljus, som utmärker den själ som hör till andra strålen (det livligaste i detta andra strålens solsystem), härskar över formens ljus och strålar ut till triadens ljus. Sedan kommer ett skede av intensiv koncentration och yttras andra strålens särskilda maktord. Av detta ord tar den dubbla symbolen SXPRLXS gestalt i lärjungens intellekt och betyder hävdandet: ”JAG SER DET STÖRSTA LJUSET.” Denna utsaga står i ett förhållande till den centrala andliga solen och inte till solens hjärta. Den innefattar, om jag så får uttrycka det, den mest intensiva ansträngning att i ljuset se förhållandet till det hela, och detta är en av de mäktigaste upplevelser som lärjungen kan fås att genomgå. Den är icke visionen eller ens längtan efter att se visionen. Den är fullständig syn, och

den har fått sitt uttryck i frimurarnas symbol ”guds öga” och ”allseende ögat”. Den innefattar insikten om det gudomliga anletets ljus. Av detta ljus är själens ljus den svaga avglansen. Lärjungen har lärt vad solens ljus och månens ljus (själens ljus och formens ljus) betyder, men detta är något annat. Det är själva verklighetens stora utplånande ljus, som uppenbarar såsom faktum den högre belysta väg som leder till nirvana. Av denna väg är det projicerade antahkarana det första steg som lärjungen medvetet förverkligar.

Jag står inför svårigheter, när jag skall klargöra dessa maktord för er, ty väsentligen handlar det om ordet vordet kött eller själen inkarnerad, som i detta skede *registrerar makt*. Det är symbolen (formaspekten) och makten (andenaspekten), vilken verkar såsom en stor skapande kraft och överbryggar alla skrankor och skiljande medvetenhetstillstånd och sålunda upprättar fullständig enhet.

Jag har för er angivit vissa vokaler och konsonanter, [517] som är det närmaste jag kan komma att klargöra dessa ord, och jag har gjort detta med avseende på första strålen och andra strålen. Jag skall inte ge några fler, då det är alldeles meningslöst. Jag skall ge er bara de hörande begreppens innebörd och den mening dessa arkaiska ordformer (som jag sökt återge med latinska bokstäver) uttrycker. Allteftersom släktet övergår till meningens värld, förlorar dessa ordformer i vikt och kan blott det koncentrerade tänkande, som bygger på förståelse, begripande, nå resultaten. Det är i detta i viss mån nya slags arbete vi nu går in såsom banbrytare.

Stråle tre ... Aktiv intelligens

Intentions- och visualiseringsprocesserna har genomgåts, och återigen gäller att projicerings-teknikens fyra steg har slutförts. I ögonblicket av högsta spänning yttrar lärjungen maktordet för tredje strålen. Det är för den lärjunge, som hör till denna stråle, inte lätt att ernå den nödvändiga brännpunkten av tystnad. Hans intensiva rörlighet leder till mångordighet eller till stor mental aktivitet, ofta idkad under illusionens påverkan. Detta minskar kraften i vad han söker göra. Men när han lyckats uppnå ”mental tystnad” och är allenast en punkt av intelligent koncentration, kan han bruka maktordet med större verkan. Svårigheten ligger i att han måste övervinna tendensen att använda det med tanken i medvetandet att erhålla resultat på fysiska planet. Alltid arbetar han utifrån den gudomliga egenskap som kännetecknar materien, liksom den lärjunge som hör till andra strålen alltid arbetar utifrån kvaliteten och lärjungen på första strålen arbetar utifrån andens positivitet. Men när han väl intuitivt förstår och faktiskt uppfattar begreppet att anden–materien är en enda verklighet, och när han väl inom sig åstadkommit materiens sublimering, kan han skilja sig från allt det som människan uppfattar i avseende på formen. Han kan då yttra det maktord som möjliggör hans fullständiga identifiering med anden via antahkarana. Detta ord är ”SJÄLVA ÄNDAMÅLET ÄR JAG”. [518]

Vad gäller de övriga maktorden, vilka sammanhänger med de fyra underordnade strålarna, skall jag blott och bart förteckna dem, eftersom det är föga jag kan säga om dem. De kan begripas i ljuset av det jag sagt om de tre maktord som brukas på huvudstrålarna.

Stråle fyra ... Harmoni genom strid

”TVÅ GÅ SAMMAN MED EN”

Stråle fem ... Konkret kunskap eller vetenskap

”TRE INTELLEKT FÖRENAS”

(Detta hävdar faktum att det universella intellektet, det högre intellektet och det lägre, konkreta intellektet förenats genom det projicerade antahkarana.)

Stråle sex ... Hängivelse eller idealism

”DET HÖGSTA LJUSET STYR”

Stråle sju ... Ceremoniell lag eller ordning

”DET HÖGSTA OCH DET LÄGSTA MÖTAS”

Märk att i alla dessa maktord två uppenbara tankar framträder. Den första är att målet för all aktivitet är att de tre aspekterna fullständigt smälter samman, och den andra är att medvetenheten om detta kommer genom att bron mellan den andliga triaden och personligheten byggs och används. Märk att allt detta är bestämda hävdanden, som är grundade på kunskap och leder till

övertygelse. De olika skolor för affirmation, som finns i dag överallt i världen, är blott mänsklighetens felslagna ansträngningar att nå fram till den ståndpunkt av affirmation, som den förenade själen och personligheten nödvändigtvis intar, och uppvisar ett slags instinktiv reaktion på en ny insikt, som blir medveten för mänskligheten via dennas lärjungar och invigda.

Vi har praktiskt taget avslutat vårt studium av antahkarana. Jag vill dock säga något litet mera om de tre sista stegen i byggnadsprocessen, vilka tidigare avhandlats och beskrivits i sina huvuddrag. På grund av sin abstrakta natur behandlades dessa steg mycket kortfattat. De ingår emellertid i de sex byggnadsmetoderna. De tre [519] första behandlades utförligare än de tre sista, och jag har ansett det kunna tjäna ett nyttigt ändamål, om jag meddelade ytterligare undervisning i synnerhet om invokation och evokation, ty den kommer att bestämma – medvetet och exoteriskt – den nya världsreligionen, såsom den hittills bestämt denna esoteriskt och omedvetet.

Invokation och evokation (fortsättning från sidorna 493–495):

Dessa två ord betecknar detta mysteriösa något – emanation, ordlöst rop, inneboende drift mot ljuset – vilket finns nedlagt i alla former, vilket åstadkommer samspel och förhållande och vilket är orsaken till allt framåtskridande eller framryckande längs en expanderande medvetenhets väg och ett inträngande i ljuset. Detta gäller en växt som spirar upp ur jordens mörker i solljuset, ett barn som under livsimpulsens verkan lösgör sig ur sin moders sköte, människan som tränger in i riken av större kunskap och verksamt fysiskt liv, aspiranten som strävar framåt ur lärdomens sal in i visdomens sal, lärjungen som tränger in i det rike, där själens ljus och liv härskar, den invigde som genomgår den ena graden efter den andra i frigörelsens hierarki, Kristus som träder in i Shamballas rådkammare och själve världens herre, som företar sig de processer som leder honom in i riken av gudomligt liv, om vilka icke ens den högste invigde på vår planet har någon uppfattning. Allt detta sker såsom led i ett stort system av invokation och evokation, av rop och gensvar, och allt utmärks av det ”livsätt” som styr hela den i grader indelade hierarkin av vara på vår planet.

Denna evolutionens framryckning längs den belysta vägen, ur mörker in i ljus, från det överkliga till det verkliga och från död till odödlighet, är en drift som är inneboende i alla former. Den utgör en av de mest svårfattliga och en av de minst förstådda lagarna i universum, då den hänger samman med livets princip, om vilken vi ännu ingenting vet. Den *ligger till grund* för evolutionens lag liksom för karmas lag [520] och är i verkligheten lagen för planetologos’ livsändamål. Den är ett uttryck för hans dynamiska avsikt, såsom denna tvingar all substans i manifestationen och i tiden och rummet att verka och återverka i enlighet med hans vilja. Han möjliggör sålunda för sin form – planeten, som är en sammansättning av alla sju naturrikerna – att uttrycka logos’ avsikt så länge som ”det stora andedraget varar”. Av detta andedrag är tiden och rummet de två aspekterna. Det påverkar den minsta atom och det högsta väsen inom sfären för hans medvetenhet och räckvidden för hans levandeskap. Det påverkar, för dem själva omedvetet, de undermänskliga rikerna och kallas (med avseende på dessa) ibland ”lagen för solens liv”. Efter att människosläktet nått det stadium, där personligheten integreras, reagerar det med ökande medvetenhet om det gudomliga ändamålet. Sedan den invigde väl byggt antahkarana och genomgått de högre initiationerna, samverkar han med detta ändamål med full förståelse och avsikt. Han reagerar inte längre blott på sina egna inre drifter, vilka alltid tvingar honom att åkalla livets och medvetenhetens högre aspekt, som han anar framför sig. Nu vet han. Han ser, han deltar i planen, han träder i förbindelse med den gudomliga avsikten genom en förståelse av läran eller vetenskapen om spänning, han gör den gudomliga avsikten, så långt han kan fatta den, till sin egen. Denna ömsesidiga växelverkan ger formen föränderlighet och den gudomliga naturen den oföränderlighet som utmärker de medvetanden som frigjort sig ur formens fängelse.

Annorstädes* har jag sagt att ”Den definition av religion, som i framtiden skall visa sig

---

* *The Reappearance of the Christ*, sidorna 157–158.

riktigare än någon som teologerna hittills formulerat, kan uttryckas såsom följer:

Religion är det namn som givits mänsklighetens åkallande rop och det större livets frammanade gensvar på detta rop.

Det är i själva verket delens erkännande av sitt förhållande till helheten, därtill ett ständigt växande krav på ökat [521] varsevara om detta förhållande; detta får helheten att erkänna att kravet ställts. Det är den verkan vibrationen från mänskligheten – särskilt inriktad på det större liv, varav den känner sig utgöra en del – övar på detta liv och den verkan gensvaret från denna ”allt omslutande kärlek” övar på den ringare vibrationen. Det är först nu den mänskliga vibrationens inverkan kan svagt uppfattas i Shamballa; hittills har dess mäktigaste aktivitet nått endast hierarkin. Religionen, invokationens och evokationens vetenskap vad avser mänskligheten, är en mentalt polariserad mänsklighets tillvägagångssätt (i den kommande nya tidsåldern). I det förflutna vädjade religionen helt och hållet till det emotionala. Den avsåg individens förhållande till verklighetens värld eller den sökande aspirantens till den eftersökta gudomen. Dess teknik bestod i individens process att rusta sig för att uppenbara denna gudomlighet, att nå en fullkomlighet, som skulle rättfärdiga detta uppenbarande och att utveckla en känslighet för och ett kärleksfullt gensvar på den ideala människan, som för dagens mänsklighet sammanfattats i Kristus.

Kristus kom för att avsluta cykeln för detta emotionala tillvägagångssätt, som hade rått sedan Atlantis’ dagar. Han visade i sig själv den hägrande fullkomligheten och framställde den sedan för mänskligheten såsom ett exempel – i full manifestation – på varje möjlighet som *ditintills* legat latent hos människan. Att nå den fulländning som kristusmedvetenheten innebär blev det mål som framhölls för mänskligheten.”

Alla tidigare lärares och framvisande gudssöners verksamhet blev bara uttrycket för de olika aspekter av gudomlig fullkomlighet som Kristus sammanfattade i sig själv. Men han gjorde långt mer än bara detta. Hade detta varit allt han åstadkom, skulle han för mänskligheten ha företett en bild av en statisk bedrift, en höjd av fulländning sådan som människans ståndpunkt i evolutionen vid denna tid fordrade. Han skulle då i själva verket ha givit oss en gestalt, som visserligen kommit mycket långt men samtidigt stannat i utvecklingen. Detta var självfallet omöjligt, men den religion han grundade har aldrig erkänt detta faktum eller beaktat vad som låg bakom Kristus, hur *hans* [522] subjektiva bakgrund var beskaffad, hur långt han nått och huruvida han hade även andra möjligheter. Det var nog ofrånkomligt att detta utelämnades, eftersom evolutionens idé intill en förhållandevis mycket sen tid var okänd i den mänskliga medvetenheten. Den renläriga religionen har varit djupt upptagen med att i känsla och längtan nalkas denna fullkomlighetens gestalt; den har icke skådat bortom gestalten till den verklighet han företräder. Detta förutsåg Kristus själv såsom möjligt och sökte förebygga det, när han för sina lärjungar framhöll att de kunde göra ”större ting” än han gjort, eftersom han skulle gå ”till fadern”. Med dessa ord visade han bortom sig själv på den ende, som svarade för hans vara, och på den högre evolutionens väg – ett ämne som kyrkan aldrig behandlat tillfredsställande. Med de ovan anförda orden angav han ett tillstånd av vara som han aldrig framvisat på jorden, eftersom människan var oförberedd för det och även eftersom han själv bara var ”på väg”.

Också den högre evolutionens väg har liksom den belysta vägen sina två skeden. På de tidiga stadierna av kristusmedvetenhetens utveckling och vid uppnåendet av tredje initiationen, förklaringen, går aspiranten och den invigde-lärjungen den första delen av lärjungaskapets väg. När den invigde-lärjungen vandrar den högre evolutionens väg (vi har ännu så länge bara detta något klumpiga namn på den), vandrar han antahkaranas väg och de högre initiationernas väg. När jag gör detta uttalande, vill jag ännu en gång påminna er om att tredje initiationen av hierarkin betraktas såsom den första större initiationen, medan de två föregående initiationerna anses ha en blott förberedande karaktär. Den skolning, den invigde får såsom förberedelse för dem, och den medvetenhetsexpansion, som följer på dem, uppenbarar för den invigde själens natur, det gudomliga medvetandets omfattning (vid och universell) och hans förhållande till fadern, monaden. De sätter honom i stånd att bli själen i manifestation till den grad att hans varsevara bestämt och oföränderligt är [523] själens varsevara. Vid

fjärde initiationen behövs själskroppen, kausalhöljet, icke längre, och den försvinner då, upplöses och förstöres helt och hållet, varvid den invigde frigöres till att anträda den högre evolutionens väg och att vandra i Kristi fotspår. Han var den förste av vår planets mänsklighet som banade vägen (är inte detta en sliten fras?) till högre sfärer av uppenbarelse.

Jag vill här också påminna om att alla dessa olika skeden existerar samtidigt på detta stadium av den mänskliga evolutionen. Detta förklarar till stor del de relativa skillnader och svårigheter som kännetecknar alla världens religioner och alla relationer. Massorna behöver vädjan till det emotionala, och deras mål – rätt långt framme – är själsmedvetenhet och själskontroll. Det är den mystiska vägen och den väg som hör till de tidiga och förberedande stadierna av invokationens och evokationens vetenskap. Det är den metod som den genomsnittliga mänskligheten bör följa vid denna tid, eftersom flertalet människor är atlantidiska i tillvägagångssättet och till naturen. De måste lära sig att vandra vägen genom att bli själva vägen och på detta sätt utveckla den mekanism och de förmögenheter som innebor i det gudomliga intellektet, vilket ”spinner tråden av sammanlänkande ljus och förbinder alla väsen inom planetens begränsningssfär med sig självt”.

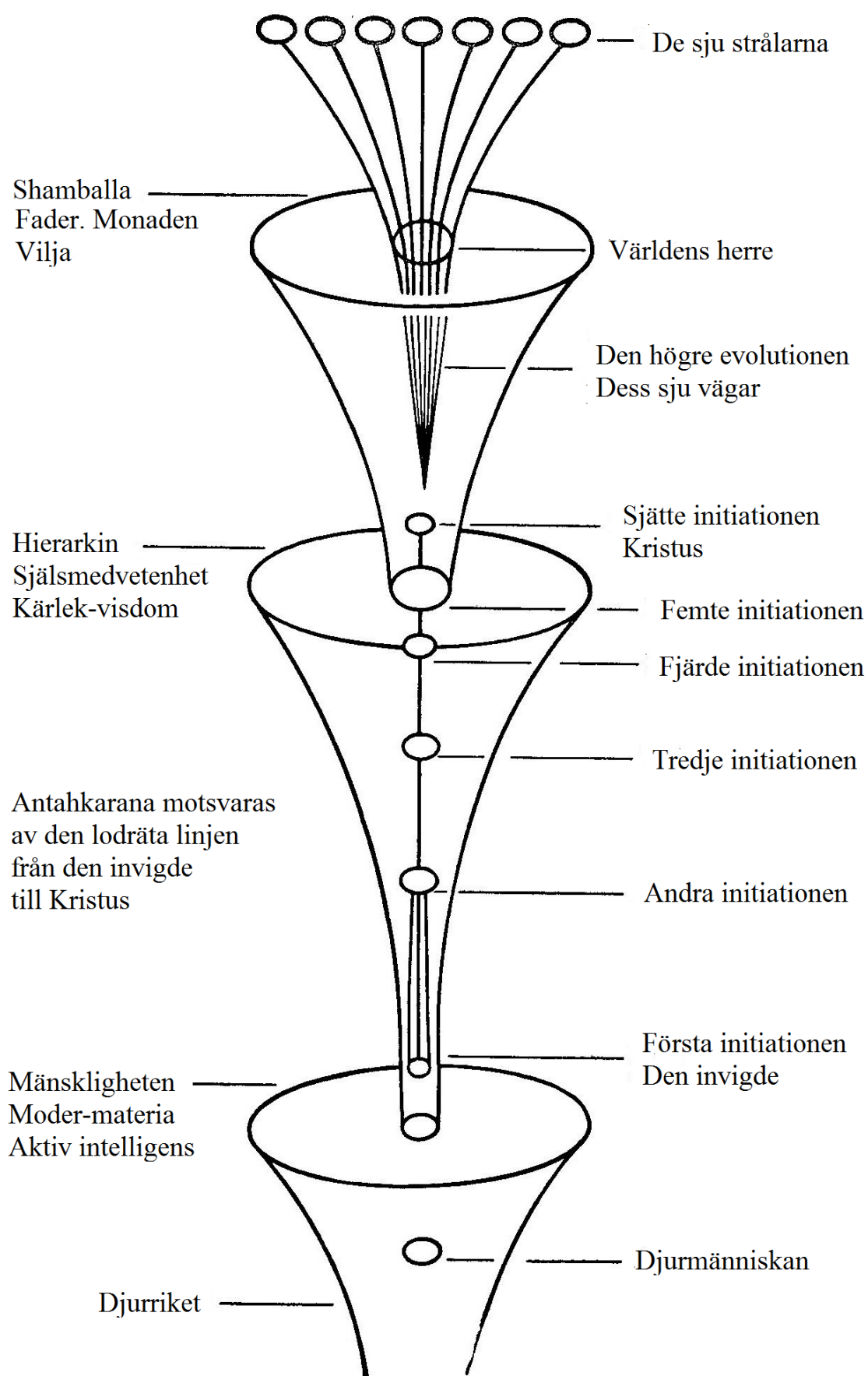
Genom att symboliskt talat bli vägen och genom en omriktningsprocess når den aspirant, som söker vandra reningens och lärjungaskapets belysta väg, en punkt, där detta ljus och denna väg fört honom till ett bestämt mål. Då uppenbarar det ljus, han alstrat inom sig och snabbt lär sig bruka, den högre evolutionens väg för honom, det ännu större målet längre framme – det som Kristus kallade ”fadershuset”.

Vid fjärde initiationen blir han för första gången i sin erfarenhet varse att det finns ett glapp eller ett gap, som skiljer honom från hans avlägsna mål. Detta utgjorde huvuddelen av våndan på korset. Det blev i denna yttersta stund en sammansmältning av vändor, om jag så får söka uttrycka vad som skedde. Mästaren Jesus, som där korsfästes, [524] kände den mänskliga nödens vända och försakade sitt eget liv och gav sitt allt (återigen symboliskt talat) för att avhjälpa denna nöd. Kristus, som vid denna tid överskuggade sin store lärjunge, genomgick samtidigt en stor initiatorisk erfarenhet. Våndan i hans längtan efter uppenbarelse och ökad upplysning (till stärkandet av hans utrustning såsom världsfrälsare) uppenbarade för honom de nya möjligheterna, för vilka hela hans natur ryggade, när han dunkelt varnade dem i Getsemanes örtagård och senare på korset.

Så stort som detta mysterium är och så omöjligt som det är för er att fatta vad jag talar om, gör ni klokt i att i er medvetenhet fastställa faktum att vid korsfästelseinitiationen mästaren Jesus tog fjärde initiationen och Kristus tog sjätte initiationen. Mästaren Jesus nådde den erfarenhet som är höjdpunkten på den belysta vägen, medan Kristus gjorde den sista ansträngning som satte honom i stånd att helt och hållet tillryggalägga och överfara ”regnbågsbron” och att ”gå till fadern” (såsom han sade sina lärjungar), således framskrida till första etappen på den högre evolutionens väg.

Det praktiska, som aspiranter och lärjungar skall minnas, är att invokationens och evokationens vetenskap inträdde i ett nytt skede, när Kristus kom och visade sig för mänskligheten. Han meddelade då den undervisning som sammanfattade all den förutvarande och angav den framtida undervisningens nya inslag. Han öppnade den dittills stängda dörren till den högre evolutionens väg, liksom Buddha i sig samlade de bragder som utförts på den belysta vägen och förvärvat av all kunskap och visdom. Genom att öppna denna ”större dörr bortom den mindre dörren” förankrade – om jag så bristfälligt får uttrycka det – Kristus guds vilja på jorden, i synnerhet vad avser människornas medvetenhet. Han höjde hela invokationens och evokationens vetenskap till mentalplanet och möjliggjorde ett nytt sätt att nalkas det gudomliga. Det är svårt att ge er en symbol, som kunde klargöra denna sak i ert tänkande. Men den som här ges kanske är något upplysande: [525]

[526] Det måste ihågkommas att intelligensen och kärleken fanns på Jorden, den förra i högre grad än den senare, och att alla de stora världsfrälsarna (som framträtt från den hemliga orten, ur det gränslösa förflutna ända till närvarande tid) haft till uppgift att förankra, organisera och förverkliga dessa gudomliga aspekter, energier, attribut och att främja deras utveckling inom planetlogos' kropp. De har också från tid till annan visat den samtida mänskligheten den nivå de nått i denna utveckling. Dessa gudomens representanter har varit av alla grader och nivåer av andlig utveckling. De har utvalts tack vare sin förmåga att gensvara på åkallelse, att manifesteras vissa gudomliga egenskaper och att draga till sig och omge sig med sådana som latent haft samma gudomliga egenskaper och som därför kunde nerdimensionera den undervisning som världsfrälsaren kommit för att ge och att till mänskliga motsvarigheter översätta så mycket av den gudomliga inspirationen som var möjligt. Många av dem är nu bortglömda, även om deras arbete var framgångsrikt. Andra har genom människans tankeformbildande förmåga förvandlats till myter, men deras verk är därigenom alltså ihågkommet, och därom är minnesmärken och traditioner bestående vittnesbörd. Större gudssöner ägde en kraft och en kärlek till mänskligheten som också efter att många århundraden tilländalupit väcker mänsklighetens uppmärksamhet och ännu i dag bestämmer miljoner människors reaktioner.

Vyasa – den ursprunglige *Vyasa*, som var den stora individ som frammanades genom de tidiga djurmänniskornas åkallelse – är fortfarande mer än blott ett namn, ehuru han lämnade vårt planetschema för miljoner år sedan. Han öppnade en dörr till människoriket genom sitt gensvar på djurrikets högre åkallande klasser. Han åstadkom med sitt arbete den process som kallas individualisering. Tidsåldrarna igenom har dessa gudssöner kommit, frammanade genom den mänskliga åkallelsen. I sin tur har de åkallat vissa aspekter av gudsnaturen, djupt dolda i mänskligheten – vilka alla hittills varit förknippade med medvetenheten och med delens förmåga att gensvara på helheten. [527] Med tiden framträdde *Herakles* och öppnade dörren till lärjungaskapets väg. Hans arbete finns oss bevarat i *Herakles'* tolv stordåd. Dessa sammanfattade de olika prov som alla lärjungar underkastas, innan de genomgår de olika initiationerna. *Shri Krishna* kom och öppnade den dörr, genom vilken mänskligheten kunde fortsätta till andra initiationen. *Buddha*, en ännu större gestalt, den som är känd såsom ”den upplyste”, kom likaså och visade mänskligheten den belysta vägens beskaffenhet, dess uppenbarelsen och dess effekter på medvetenheten. Han förkroppsligade för oss den mystiska vägens yppersta bedrifter. Sedan kom *Kristus* och utförde ett trefaldigt arbete:

1. Han öppnade dörren till tredje initiationen.
2. Han förankrade på Jorden ”guds vilja i kärlekens moderliv” (som det esoteriskt kallas).
3. Han visade vägen genom ”nålsögat” in till genomgåendet av pyramiden (i detta fall symbolen för den andliga triaden. A.A.B.), som leder vidare till den väg som slutar i Shamballa.

Hans arbete var av en viktigare fullbordande karaktär. Han framvisade i sig två aspekter av gudomen, varvid han gav ”kärleken skepnad och substans”. Detta har i tur och ordning främjats av flera föregående, ringare världsfrälsare, av vilka *Shri Krishna* var den störste.

Kristus fullständigade *Buddhas* verk genom att manifesteras kärlekens natur i dess fullhet, varvid han lät kärleken–visdomen komma till fullt uttryck i sina två aspekter – den ena aspekten framvisad av *Buddha* och den andra av *Kristus*. Men hans största arbete har ännu icke framhållits i tankens värld och i religionens – uppenbarandet av den högre evolutionens väg. Detta medför att den rena gudomliga viljan genomföres och att den andliga hierarkin sätts i samband med det stora rådet i Shamballa. Det är därför tydligt för er att han var den förste som åstadkom – från det ena stadiet till nästa – mänsklighetens fullständiga uppenbarande för hierarkin och hierarkins för Shamballa. Detta gjorde han i kraft av ett [528] helt och hållet fullbordat och utbyggt antahkarana, och därmed underlättade han alla framtida aspiranters och lärjungars arbete. Han möjliggjorde deras ohindrade framåtskridande så vitt gäller öppnandet av varje stadium i det planetariska antahkarana. Han visade den första tråd som någon medlem av vår Jords mänsklighet så vävt samman med det planetariska antahkarana att denna tråd av levande substans genomstrålats med kärlek, vävts med intelligens och energiserats med vilja. Här ligger hemligheten med sjätte initiationen – det vill säga himmels-

färdens initiation – vilken ännu icke tilldragit sig ockultistens uppmärksamhet.

Här kommer en anmärkning, som låter framställningen nå sin höjdpunkt. Evolutionens hela system bygger på *en serie himmelsfärder*. Dessa himmelsfärder är resultatet av en process, en teknik, en metod (välj det ord ni vill) för det lägres – den lägre individens, den lägre gruppens eller det lägre rikets – invokation och det högres – det störres, det mer inklusivas och det mer upplystas – evokation. Detta gäller antingen det avser en ensam aspirant på vägen eller ett helt naturrike. De största av guds inkarnerade söner är nödvändigtvis de som kan innesluta hela riken eller tillstånd av gudomligt vara i sin medvetenhet. Här är nyckeln till varför den invokation en grupp utför, när den ”står med samlad avsikt”, kan framkalla och så många gånger i vår planets historia har framkallat en som kunnat tillgodose det behov som invokationen uttryckte, på ”en flyktväg”, och i sig förkroppsliga den vision eller det mål som fordras.

Ni märker här att jag lett undervisningen (som tidigare meddelats i ämnet) in på helhetens område. Först avhandlade jag processen sådan den tillämpas på lärjungen, då han åkallar sin själ. Senare utvecklade jag begreppet vidare, och vi betraktade då lärjungen, då han åkallar sin fader i himmelen, monaden. Nu har vi i korthet berört mänskligheten såsom en helhet, där den befinner sig i ett viktigt skede av invokation, som inbegriper hela människoriket. Sålunda har ni de tre sista av de sex större stadierna i den process vi betraktar: invokation som leder till evokation, till uppståndelse (vid femte initiationen) och till himmelsfärd (vid sjätte). [529]

För att sammanfatta. Vi har fört vårt studium av mentalutvecklingens esoteriska aspekter till en punkt, där vi har höjt hela den andliga människan till riken, som varken är själens eller personlighetens, utan riken som gör henne till en väsentlig del av monadens erfarenhet. Vi avhandlar alltså bestämt den invigdes erfarenhet. Att personligheten förblir såsom ett redskap eller en uttryckande vehikel för den enda universella själen i dess många aspekter på fysiska planet har framhållits som sig bör. Att själen per se gått förlorad för medvetenheten i den universella insiktens hav har också klargjorts. Att det tillstånd av vara, som den invigde nu nått, är ett resultat av att han i sex stadier medvetet byggt antahkarana, har i detalj beskrivits. Men jag har i samband därmed framhållit att det som skett ligger bortom det vi kallar medvetenhet och följaktligen icke kan definieras av det mänskliga intellektet. Vi har avhandlat vissa höga utvecklingsstadier, som förblir oåtkomliga för varje mänsklig fattningsförmåga utom deras som kan verka i Shamballas salar. När dessa stadier har genomgåts, har alla evolutionsprocessers mål uppnåtts vad mänskligheten angår. Dessa begrepp täcker vår framställning av sanningen och vårt ämne ända fram till det närvarande. Längre kan vi icke gå, ty det vore gagnslöst. Ej heller vore människans konstitution tillräcklig för den ålagda uppgiften.

Jag har i dessa föregående avdelningar utvecklat vårt ämne dit, där det sammanfattar allt som hittills lämnats ut rörande det mänskliga intellektet och dess förmågor. Jag har angivit den metod, varmed intellektet, sedan det övats i meditation och därför blivit själsmedvetet, kan – genom att bygga antahkarana – nå höjder och stadier av inklusivitet, som låter det stifta bekantskap med vissa aspekter av det så kallade universella intellektet, guds tanke, som det vanligen kallas. Vad jag egentligen har gjort är att mycket kortfattat ha avhandlat det sätt, varpå lärjungen eller den invigde med tilltagande förmåga kan ställa in sig på planetlogos', Sanat Kumaras intellekt. Liksom lärjungen, [530] när han är själsmedveten, kan ställa in sig på sin mästares intellekt, så kan den invigde på ett högre varv i spiralen registrera de tankar som tänks av det gudomliga väsen, vari vi alla lever och rör oss och har vår varelse.

Genom att utveckla antahkarana och genom att använda det medvetet, vetenskapligt blir den invigde varse vad som försiggår i Shamballas rådkammare. Han kan då börja verksamt arbeta såsom företrädare för gudomens viljeaspekt. Likväl har vi hela denna tid inskränkt oss helt och hållet till att betrakta det mentals aspekt i dennas tre uttryck på mentalplanet och med dessas vidare utveckling till tillstånd av vara, som är okända för alla utom skolade lärjungar och invigda. Det har varit min avsikt att sålunda ge en teoretisk ehuru ännu icke praktisk inblick i verksamhetssätt och möjliga tillstånd av vara, som ni en gång kan eftersträva och till sist uppnå.

Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations*, ss. 441–530, i översättning av Lars Adelskog.